

**MYSTICKÉ
M Ě S T O
B O Ž Í**

MYSTICKÉ M Ě S T O B O Ž Í

SVAZEK I.

POČETÍ

ZÁZRAK BOŽÍ VŠEMOHOUCNOSTI
A NEVYČERPATELNÝ ZDROJ MILOSTI

ŽIVOTOPIS PANNY A MATKY BOŽÍ
MARIE, NAŠÍ KRÁLOVNY A PANÍ,
NEJSVĚTĚJŠÍ USMIŘOVATELKY
ZA PROVINĚNÍ EVY A PROSTŘEDNICE
MILOSTI, KTERÝ PODLE ZJEVENÍ
A ZA VEDENÍ SAMOTNÉ PANNY MARIE
NAPSALA SLUŽEBNICE BOŽÍ
SESTRA MARIE OD JEŽÍŠE Z AGREDA,
PŘEDSTAVENÁ KLÁŠTERA
NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ,
Ř Á D U S V . F R A N T I Š K A
SERAFÍNSKÉHO V MĚSTĚ AGREDA,
V PROVINCIÍ BURGOS VE ŠPANĚLSKU,
PRO NOVÉ POUČENÍ SVĚTA,
PRO POSILNĚNÍ KATOLICKÉ CÍRKVE
A PRO POVZBUZENÍ LIDSTVA

PODLE PŮVODNÍHO AUTORIZOVANÉHO
ŠPANĚLSKÉHO VYDÁNÍ DO ANGLICKÉHO
JAZYKA PŘELOŽIL FISCAR MARISON
(REV. GEORGE J. BLATTER)

A PODLE TOHOTO CÍRKEVNĚ SCHVÁLENÉHO
ANGLICKÉHO VYDÁNÍ DO ČESKÉ ŘEČI
PŘELOŽIL JAN CYRIL ŘERUCHA
V MARIÁNSKÉM ROCE 1954
PRVNÍ ČESKÉ VYDÁNÍ VYDALA
TISKÁRNA ČESKÝCH BENEDIKTINŮ
1637 SO. ALLPORT ST., CHICAGO 8, ILLINOIS

I M P R I M A T U R
prvnímu anglickému vydání

Rome City, Ind., 24. srpna 1912

Důstojnému pánu George J. Blatterovi

Drahý důstojný pane:

Dávám Vám své schválení anglického překladu díla nazvaného „Ciudad de Dios“. –
S přáním veškerého požehnání zůstávám Váš v Kristu:

† H. J. Alerding, biskup z Fort Wayne

D O P O R U Č E N Í
druhého anglického vydání

Santa Fe, New Mexico, 9. února 1949

S největší ochotou dávám dnes své doporučení novému vydání díla „The City of God“
od sestry Marie od Ježíše, jež bude znovu beze změn vydáno dle původního autorizova-
vaného vydání ze španělské řeči z roku 1902, a již schválené Jeho Excelencí nejdř.
H. J. Alerdingem, biskupem ve Fort Wayne.

† Edwin V. Byrne, D.D., arcibiskup v Santa Fe

P R O H L Á Š E N Í

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII. i všech papežů, prohlašuje-
me, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků apod. podrobujeme se
bezvýhradně soudu svaté Církve římskokatolické.

I M P R I M A T U R
pro české vydání Města Božího

NIHIL OBSTAT: Rev. Martin Horak, O.S.B.
censor deputatus

IMPRIMI POTEST: † Rt. Rev. Ambrose L. Ondrak, O.S.B.
St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois

IMPRIMATUR: † Albert Cardinal Meyer,
Archbishop of Chicago

Chicago, Illinois, January 17, 1961

ZVLÁŠTNÍ UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

ZJEVENÍ

Cokoli by se podstatně lišilo od učení katolické Církve, není žádná osoba oprávněna vyučovat ani věřit, a to za jakýchkoli okolností. Nadto i základní pravdy mohou být vyučovány a vykládány pouze ve smyslu a v duchu schváleném, nebo alespoň ne Církví zakázaném. To ihned poukazuje na postoj, který k soukromým zjevením, ať už pocházejícím z nebe, nebo vzniklým na základě pouhé lidské nebo ďábské halucinace, zaujímá Boží Církev.

Nemůže být pochyb o tom, že Bůh může a že také i zjevuje vyvoleným duším skryté věci, které doplňují to, co prostřednictvím veřejné služby učí jeho Církev. Přijatou pravdou je také to, že Bůh někdy zjevuje svým přátelům pravdy s výslovným záměrem, aby toto zvláštní poznání předali ostatním, dobře disponovaným osobám přirozeným a lidským způsobem, v závislosti na jejich schopnosti tyto pravdy přijmout. Taková oznámení opatřuje dostatkem důkazů uspokojujících všechny požadavky obezřetné a dobře založené lidské víry. Z toho přirozeně vyplývá, že v případech, kdy jsou soukromá zjevení doplněna důkazy jejich nebeského původu, bude Boha těšit racionální a milující víra a že bude neuspokojen záludnou a zatvrzelou nevírou k takto soukromě zjeveným skutečnostem nebo pravdám. V případech, kdy jsou vnější důkazy nedostatečné, nebo kdykoli svatá Církev vyjádří přímý nebo nepřímý nesouhlas, by byla víra v taková soukromá zjevení nejen pošetílá, ale jednoznačně nesprávná.

ÚPLNÉ SCHVÁLENÍ

Církev dosud neudělila veřejné a úplné schválení soukromým zjevením jakéhokoli druhu a ani to nikdy neudělá, protože by se tak tato zjevení stala faktickým dodatkem k pokladu víry, který nám zanechal Kristus. Avšak tiše a nepřímou schválila mnoho soukromých zjevení a mezi nimi i spisy Marie z Agredy. Mohla tak učinit proto, že neexis-

tuje žádný spis tohoto druhu, který by vykazoval spolehlivější lidské důkazy božského původu, než „Ciudad de Dios“ ctihodné Boží služebnice Marie z Agredy.

Existence Bible odůvodňuje otázku, zda neexistují i jiné knihy, které byly sepsány pod nadpřirozeným vedením, i když samozřejmě víme, že žádná z nich nemůže být tak významná a autentická jako Bible, protože ta byla lidstvu dána jako záznam veřejného Božího zjevení pro všechny etapy jeho vývoje až do konce věků.

OBLAST NEZNÁMÉHO JE ROZSÁHLÁ

Evidentně však existuje nesmírná oblast pravd ležících mimo rozsah přirozeného lidského poznání, které nejsou v Bibli zaznamenány. Možná si řeknete, že v pravém náboženství je obsaženo vše. Samozřejmě, že je. Učení a služba osob k tomu určených, praxe a příklad osob vynikajících v křesťanských ctnostech a spisy obsahující nejvyšší pravdy jsou obvyklými prostředky pro šíření pravdy a vedení lidí k naplnění jejich důležitého údělu. Kromě toho všeho však dějiny ukazují, že Bůh při zvláštních příležitostech často uděluje svým přátelům vyšší vhled do nadpřirozených pravd a skutečností, které, pokud jsou z jeho příkazu zaznamenány písemnou formou, jsou Jím určeny jako zdroj vyššího poznání a jsou právem hodné být považovány za soukromá zjevení.

PŘÍZNAKY KLAMU

Minulá doba oplývá spisy, které o sobě tvrdí, že jsou sepsány na základě Božího zjevení nebo vnuknutí. Mnoho z nich není ničím jiným než podvodem, který vykazuje známky vědomé nebo nevědomé halucinace. Mnoho z nich vykazuje známky působení nadlidských sil a vhledu, přičemž se současně v jejich autorství a směřování neobjevuje nic božského nebo dobročinného, což poukazuje nejen na lidské selhání, ale i na zlověstné a zrádné povědomí zlých duchů, které často najde cestu do těchto spisů. Starověké čarodějnictví a magie spo-

lu s moderním spiritismem mají své kořeny v tomto druhu nadpřirozených sdělení.

PEČLIVÉ PŘEZKOUMÁNÍ JE DŮLEŽITÉ

Bylo by nanejvýš pošetilé nepožadovat důkladné vyšetřování všeho, co je předkládáno jako soukromé zjevení. Naštěstí je možné využít bezpečných a spolehlivých testů. Vše, co je nutné udělat, je prověřit charakter a pohnutky spisovatele a důsledky a směřování jeho spisů. Mohamed se ukázal být epileptickým dobrodruhem a jeho Korán, který je parodií židovství i křesťanství, se na civilizaci usadil jako sněť. Josef Smith a jeho společníci se ukázali být vzpurnými buřiči a vrahy, přičemž je jejich kniha o mormonismu směšnou napodobeninou a základem fanatické a bigamistické technokracie. Fakír John Alexander Dowie, který se vydával za proroka, skončil jako šílenec ve zbankrotovaném Zionu, ačkoli zanechal miliony svým příbuzným. Šarlatánská Mary Baker Eddyová sešila šíleně útržky z Bible s kusy buddhismu, brahmanismu a jasnovidectví s tím, že tento zmatečný slepenec rozdávala bezpočtu oklamaných následovníků, kteří očekávají, že jim její falešná věda zajistí trvalý život nebo vzkříšení z mrtvých.

Je nějak obtížné odhalit podvod ve zjeveních tohoto druhu? A přesto si tito lidé dělají nárok na dar Božího zjevení a často si přisvojují pasáže, které ukazují zdroj informací a klamu, jenž není lidského původu. Zlověstné projevy spiritismu a ohromující informace poskytované médiu nejsou ničím jiným než výkony obratných rukou nebo smyslovou iluzí. Některé z nich však lze vysvětlit pouze, když přijmeme za svou možnost zásahů zlověstného duchovního světa.

JINÝ ARGUMENT PRO SOUKROMÁ ZJEVENÍ

Nebylo by absurdní připouštět možnost kontaktu se zlými duchy nebo dušemi zemřelých, zatracenými i jinými (přičemž to připouští všichni rozumní lidé), a popírat možnost kontaktu s dobrými duchy nebo

duší s Bohem? Kdo by chtěl omezovat Boží moc tímto způsobem? Nestačí poukázat na to, že veškerý kontakt s Bohem a dobrými duchy je běžně zajišťován veřejnou službou pravého náboženství, protože tomu tak není. Svátý Pavel viděl věci, které se neodvážil sdělit, přestože ochotně popsal jiná svá zjevení. Učení o Neposkvrněném početí a o neomylnosti bylo soukromě zjeveno mnohokrát před tím, než bylo oficiálně zformulováno a přijato jako osobně pochopená pravda všemi rozumnými lidmi. Kdo byl před vydefinováním tohoto učení moudřejší a prozíravější? Ti lidé, kteří odmítali uvěřit těmto pravdám, protože byly zjeveny soukromě, nebo ti, kteří tato zjevení zkoumali a zjistili, že jsou z lidského pohledu důvěryhodná, že nejsou v rozporu s učením pravého náboženství, a prostě je přijali za Bohem zjevené pravdy? Řekl bych, že ti druzí se ukázali být ve své době a ve své víře mnohem víc osvícení než ti první, kteří setrvali ve své vybíravé nedůvěře k soukromým zjevením.

NENÍ TĚŽKÉ ROZEZNAT PRAVDU OD LŽI

Pokud zjistíme, že autor údajného soukromého zjevení byl věrným stoupencem jediného pravého náboženství založeného Bohem, že vedl dobrý a bezúhonný život, že jeho spisy nejsou v rozporu s Biblí ani veřejným učením pravé Církve, že nebyl ovládán motivy sobeckého zisku, ani touhou po penězích a jiném majetku, že jeho spisy vybízí k praktikování dokonalosti jak autora, tak i čtenáře, že jeho spisy Církev veřejně neodsoudila, pak jistě, pokud zaznamenané informace předpokládají nadpřirozené vnuknutí nebo přímou komunikaci s vyšším světem, není důvod tyto spisy ihned odmítat jako podvodné. Při detailnějším prošetření můžeme snadno dojít k přiměřené jistotě, že se jedná o soukromá zjevení. Všichni však víme, že u takového souhlasu nemůže jít o nic víc než o pouhou lidskou důvěru, ne však o důvěru ve víře, která je vyžadována Písmem svatým. Jakmile se takové spisy dožadují absolutní víry, jistě se nejedná o zjevení a měly by být okamžitě odmítnuty jako falešné.

MARIE Z AGREDY

Marie byla dcerou Františka Coronela a Kateřiny z Aranu. Narodila se 2. dubna 1602 v malém městě Agreda nedaleko Tarazony ve Španělsku. V roce 1617 s matkou založila klášter Neposkvrněného početí Panny Marie řádu bosých františkánek v Agredě, kam s matkou v lednu roku 1618 vstoupily. Po roce složila řeholní sliby. V roce 1627 byla proti své vůli zvolena představenou kláštera a s výjimkou krátké přestávky byla každé tři roky znovu volena až do své smrti v roce 1665. Pověst o její moudrosti a prozíravosti, a to nejen při správě kláštera, ale i v jiných záležitostech, se brzy rozšířila za zdi kláštera, takže lidé z nejvyšších kruhů státu a Církve toužili získat její radu v důležitých záležitostech. Král Filip IV. ji v jejím klášteře několikrát navštívil a o národních záležitostech si s ní dopisoval mnoho let.

Neméně se však proslavila svými vznešenými ctnostmi. V mnoha ohledech byl její život věrnou kopií života sv. Františka. Zázrak bilokace (přítomnost na dvou místech současně) byl v jejím případě mnohem pozoruhodnější a trval mnohem déle než kteréhokoli jiného světce nebo světice. Její zdravý rozum, pravdivost, upřímnost, pokora a nesobecká láska k Bohu a lidem ji neobyčejně uschopnily k předávání Božích zjevení lidem.

CO JI PŘIMĚLO K PSANÍ?

U všech spisů, které se odvolávají na soukromá zjevení, musí být pečlivě zkoumány pisatelovy pohnutky. Pokud vyjde najevo, že se pisatel dal do práce ze své vůle, kvůli sobeckým záměrům, finančnímu nebo jinému prospěchu, se sklonem k výjimečnosti v náboženském učení nebo praxi, které nejsou ukotvené ve zjevených pravdách, nebo že k sepsání došlo bez vědomí nebo konzultace s oprávněným nadřízeným, měly by být takové spisy odmítnuty jako falešné. Bůh pro takový záměr nebo za takových okolností nic nezjevuje, ale ponechává přirozený průběh lidskému selhání a zákeřným a neblahým vlivům pekla. Nic z toho se však neobjevuje ve spisech Marie z Agredy. I když byla vnitřně i zevně vybízena k sepsání skutečností ze života Bohoro-

dičky, bránila se tomu dvanáct let, až ji k tomu nakonec přiměl teprve výslovný příkaz jejích nadřízených. Neochotně začala tento životopis sepisovat v roce 1637 a dokončila ho v roce 1645, přičemž neustále prosila, aby byla zbavena tohoto úkolu, kterého se cítila být nehodná. Jakmile naléhání představených ochablo a nesprávný úsudek hostujícího zpovědníka poskytl Marii věrohodnou záminku, všechny spisy spálila, čímž zničila svou mnohaletou práci. Když se o tom dozvěděly vyšší autority, které trvaly na opětovném sepsání všeho, co jí bylo nadpřirozeným způsobem zjeveno, opět se jí to dařilo deset let odkládat. Teprve pod nejpřísnějším příkazem poslušnosti a hrozbou pokárání se konečně dala do sepisování rukopisu, se kterým začala v roce 1655 a dokončila jej v roce 1665 a který je dodnes uložen v klášteře v Agredě.

PROČ BYLO ZJEVENÍ ODHALENO ŽENĚ?

Je třeba si připomenout, že Boží všemocná síla není vázána na žádný zvláštní nástroj. Bůh tvoří z ničeho. V případě proroka Balaama využil nejen tohoto zlého muže, ale i jeho oslici ke zvláštnímu zjevení. Zdá se, že u soukromých zjevení dává Bůh přednost ženám. Muže si vybral pro zjevení důležitých veřejných pravd Bible, a aby se účastnili veřejné výuky, avšak ženám Nového zákona, zdá se, svěřoval soukromá zjevení. Přinejmenším většina známých soukromých zjevení byla svěřena ženám a ne mužům. Z toho musíme vyvozovat, že jsou ženy pro tento úkol způsobilější. Je pravdou, že služba posla nevyžaduje žádné zvláštní vzdělání ani hluboký přirozený vhled. Tyto vlastnosti by mohly vést ke komolení nebo zužování zjevovaných zpráv do pouhých lidských proporcí, zatímco soukromá zjevení jsou využívána právě ke sdělování pravd převyšujících přirozené poznání a chápání. Pokora, velká zbožnost a láska spolu s hlubokou vírou jsou vlastnosti zvláštních Božích poselství. Ženy k těmto ctnostem inklinují zpravidla víc než muži, a proto nemají takový sklon redukovat Boží poselství svými přirozenými schopnostmi a chápáním. Výběrem žen pro svá zvláštní zjevení nám dává Bůh od samého začátku na srozuměnou, že

to, co si přeje zjevit, přesahuje přirozené schopnosti vnímání a chápání, a to jak mužů, tak i žen.

JAK BYLO „MĚSTO BOŽÍ“ PŘIJATO?

Jakmile bylo „Město Boží“ vydáno tiskem, bylo vítáno a vychvalováno jako vynikající dílo. Neméně nadšeně byly přijaty různé překlady v téměř všech evropských zemích. Toto dílo si okamžitě zajistilo schválení a dobrozdání ordinářů, univerzit i učených a významných mužů křesťanského světa. Pravděpodobně neexistuje žádná jiná kniha, která by byla tak důkladně zkoumána církevními i občanskými autoritami, a následně tak neomylně schválena, jako „Město Boží“.

Z nařízení papežů Innocence XI., Alexandra VIII., Klementa IX., Benedikta XIII. a Benedikta XIV. bylo dílo opakovaně podrobováno nejvyšší důkladné kontrole a opakovaně vyhlašováno za věrohodné, za vhodné ke zbožnému čtení a za nezávadné. Autorce byl udělen titul „ctihodná“, přičemž by pro uchování pochval a doporučení ve prospěch věhlasného „Města Božího“ byla třeba velká kniha.

OPOZICE

Protože „Město Boží“ tak energicky vyzdvihuje výsady Matky Boží a autoritu papežů, nebylo možné očekávat, že by mohlo uniknout zlomyslným pomluvám a pletichám těch, kteří byli poskvrněni jansenismem a galikanismem. V době prvního vydání „Města Božího“ ve francouzštině, kolem roku 1678, se mnoho členů pařížské Sorbonny tajně nebo otevřeně k těmto sektám hlásilo. První překlad do francouzštiny byl velice nepřesný a obsahoval velký počet interpolací a špatných interpretací originálu. Pro Dr. Louise Eliase du Pina a Dr. Hideoux ze Sorbonny se tento překlad stal východiskem pro jedovaté výpady. Dr. du Pina papež Klement XI. označil za „muže zhoubného učení“. Hideoux se ukázal být zběsilým a fanatickým jansenistou, pročež byl jako heretik vyloučen z Církve. Když se těmto a jiným členům Sorbonny podařilo získat přízeň vlivných galikánských dvořanů a cír-

kevních hodnostářů, a to jak v Římě, tak i v Paříži, vymohli nelegální zákaz spisu „Město Boží“, který se objevil v aktech Kongregace posvátných obřadů. Když byl tento skutek odhalen, nenašel se nikdo, kdo by si troufl být garantem tohoto činu, přičemž papež Innocenc XI. hned 9. listopadu 1681 tento zákaz zrušil a jednoznačně vyhlásil, že spis „Město Boží“ může být volně šířen mezi duchovenstvem a laiky. Samotná skutečnost, že tento zákaz nevydala komise Indexu, ale odbor, který se nezabýval zkoumáním knih, svědčí o tom, že zákaz za svůj vznik vděčí galikánským intrikám, které se skrytě rozšířily až do vysokých kruhů v Římě a mezi spravedlivě smýšlející. Tento sektářský útok je přesvědčivým argumentem pro dokonalost a pravověrnost učení obsaženého ve zjeveních Marie z Agredy.

MNOHÁ VYDÁNÍ KNIHY

Popularitu a znamenitost tohoto velkého životopisu Matky Boží nejlépe prokazuje míra jeho rozšíření. Vyšel ve více než šedesáti vydáních ve španělštině, italštině, francouzštině, portugalštině, němčině, latině, arabštině, řečtině a polštině. Nezdá se být příhodné, že by první anglický překlad tohoto velkého díla měl být vyhrazen naší době? Žádný jiný jazyk na zemi není tak intenzivně využíván k šíření tolika teorií, -ismů a sekt jako angličtina, přičemž „Město Boží“ je nanejvýš včasným a účinným lékem proti šířící se epidemii falešných učení, která pronikají do celého světa a postihují především anglicky mluvící část lidstva.

PŘEKLADATELOVO OČEKÁVÁNÍ

Překladatel a propagátor „Města Božího“ věří, že ani jedna tato kniha nezůstane nečinně ležet v policích knihoven, ale že bude tou knihou, která už při prvním zběžném zhlédnutí vzbudí touhu po dalším zkoumání, která povede k opakované a pozorné četbě.

Překlad nabízí tak přesnou a dokonalou interpretaci španělského originálu do angličtiny, jakou je možné očekávat po deseti letech vytrva-

lé práce a velkých zkušenostech v literární činnosti. Předmět této knihy by jí měl zajistit důstojné místo v řadách anglické literatury. Necht první anglický překlad, pod vedením naší svaté víry, přinese bohaté plody Ducha mezi anglicky mluvící lid ve všech částech světa.

Svátek Zvěstování, 1912

Fiscar Marison, South Chicago

K ČESKÉMU PŘEKLADU A co říci o našem českém jazyce? Kolik lživých, překroucených i rouhavých knih v něm bylo vydáno! A jak neslýchaně byla Panna Maria potupena, když byl bezvěreckou rukou v Praze 3. listopadu 1918 stržen Mariánský sloup! Kéž tento náš český překlad jejího vzácného životopisu nazvaného „Město Boží“, pořízený k její cti a oslavě, naše milosrdná nebeská Matka přijme se zalíbením a jako náhradu za ono zneuctění i za jiné urážky vůči Ní a jejímu Synovi.

V Mariánském roce 1954

Jan Cyril Řeřucha

SCHVÁLENÍ Prvním papežem, který věnoval úřední pozornost dílu „Ciudad de Dios“, byl papež Inocenc XI., který 3. července 1686 jako reakci na celou řadu bouřlivých útoků a nástrah, činěných některými členy Sorbonny, o kterých bylo známo, že jsou jansenisté, vydal zvláštní list, kterým povolil vydávání a čtení „Ciudad de Dios“. Podobná prohlášení vydali někteří papežové i v pozdější době. Byli to: Alexandr VIII., Klement XI. a Benedikt XIII. Tato prohlášení byla později znovu připomenuta dvěma dekrety vydanými Kongregací posvátných obřadů, schválenými papeži Benediktem XIV. a Klementem XIV. Tím byla potvrzena pravost a věrohodnost spisu „Ciudad

de Dios“, jak bylo sděleno a napsáno ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše. Vynikající papež Benedikt XIII., když byl arcibiskupem v Beneventu, používal tato zjevení ve svých kázáních o blahoslavené Panně Marii. Dne 26. září 1713 biskup v Sento v Itálii podal námitku proti publikaci „Město Boží“, ale bylo mu připomenuto, aby se této aktivity vzdal, protože se to přičí rozhodnutí papeže Inocence XI., které bylo vydáno pro celou Církev.

Proces blahořečení Marie z Agredy byl značně posílněn španělskými biskupy a jinými vynikajícími osobami v Církví. Tak se stalo krátce po její smrti v roce 1666, kdy byl této služebnicí Boží dán titul „ctihodná“, a tím je otevřena cesta k jejímu blahořečení. Je naděje, že podle Boží vůle se brzy mezi jejími četnými ctiteli najde pracovník, který se ujme tohoto úkolu na základě úcty k jejímu svatému životu a znamenitému spisu i četným zázrakům u jejího hrobu.

Redemptoristé vydali v německé řeči v roce 1885 nový překlad, kterému se dostalo schválení a významného doporučení od biskupa v Řezně následujícími slovy:

S upřímnou radostí dáváme naše biskupské schválení překladu původního španělského spisu „Ciudad de Dios“ Marie od Ježíše a doporučujeme tuto knihu, která jistě povznese čtenáře a bude pro ně zdrojem duševního požehnání.

V Řezně 29. září 1885

✠ Ignác, biskup v Řezně

Významné je doporučení knížete-arcibiskupa solnohradského, legáta a primasa německého:

Podle dekretů vydaných papeži Inocencem XI. a Klementem XI. je doporučena ke čtení všem věřícím kniha jménem „Ciudad de Dios“, napsaná ctihodnou služebnicí Boží Marií od Ježíše.

Tuto knihu schválila řada biskupů k tomu účelu vydanými dekrety, čtyři vynikající univerzity, v Toulouse, Salamance, Alcalé a v Lovani, a vynikající členové různých řádů. Učený a zbožný kardinál D'Aguire prohlásil, že všechny své studie za dobu 50 let svého života považuje pouze za malou část učení obsaženého v této knize, která je v celém svém obsahu v souladu s Písmem svatým, s učením papežů a církevních sněmů. Ctihodný generální představený u sv. Sulpice, abbé Emery, dodal: „Teprve od té doby, co jsem četl zjevení Marie z Agredy, znám náležitě Ježíše a jeho svatou Matku.“

Proto neváháme s vydáním našeho biskupského schválení pro „Ciudad de Dios“ a doporučujeme tuto knihu věřícím a zvláště našemu duchovenstvu.

Arcibiskupská kancelář v Solnohradě

12. září 1885

✠ *František Albert, arcibiskup*

Jiné doporučení knihy „Ciudad de Dios“ z novější doby je od biskupa v Tarazoně, které je v předmluvě nového vydání z let 1911–1912:

Já, Dr. James Ozoidi y Udave, z milosti Boží a Apoštolské stolice biskup v Tarazoně, apoštolský administrátor diecéze v Tudela.

Pověřili jsme kněze Eona Eduarda Royo, kaplana a zpovědníka v konventu Neposkrvněného Početí v Agredě, aby obezřetně a přesně porovnal rukopis, připravený pro tisk nového vydání „City of God“, připravovaného k vydání členy výše jmenovaného konventu. Zjistili jsme osobně, že zmíněný kněz tento úkol svědomitě splnil. Proto nyní dosvědčujeme, že nové vydání „Ciudad de Dios“ s několika výjimkami, což jsou jen pravopisné změny, se plně shoduje s původním rukopisem ctihodné matky Marie od Ježíše v Agredě.

Tarazona 7. dubna 1911

(Pečeť diecéze)

✠ *James, biskup v Tarazoně*

SOR MARIA DE JESUS
DE AGREDA.

1828

Engraving by J. G. ...

Maldre era por que aquel
dol y su founto eran vedados
pero por este loordido a O A
el mismo señor que le planto
para esto aquel era Guboloy
founto que enseruaba en si la
onueste este loordiene la vi
ca y gustenos del que qros ofe
le onueste Patroona y Por
rada y ale señoros del que qros
tiene porcybido que para no
tolable el onueste no oní
oarle y para no gustas le no
tolable y para que O A se
cy porcybido onueste loord exee
cúio y orúio que a tiempo
alo founto onueste en la Religión
les pare una forma de aco
lo founto de esta hista
via como en ella queda dicho
me lo a onueste la Reyna
y en el onueste tomen la de
la pasión de Christo onueste
señor como esta onueste y pi
dante O A su onueste onueste pa
ra onueste para signonaf
y su onueste onueste onueste
Guboloy todas onueste

Acabe ce esivi
 dia esta cívica Historia
 y vida ce Maria Sanz
 figna la Segunda del a
 legy de Mayo del Año de
 Mil y seiscientos y sefen
 ta ota de la N. S. S. S. S.
 ce Christo nuestro Señor su
 plio a las Religiosas ce
 esta comunidad no const
 entan que les falte este
 original del convento y si
 si fuese necesario para
 el examen y revisado den
 un traslado y si le pidieren
 cada comunidad el trasla
 do con el original no le den
 sino de libro en libro o bien
 po a lo mas cada uno por evi
 tar muchos y no convenientes
 y por sea voluntad ce pi
 s. y ce la Reyna ce el
 cielo.

Joa Maria
 ce Jesus

ÚVOD K ŽIVOTOPISU KRÁLOVNY NEBE VYSVĚTLENÍ DŮVODŮ, KVŮLI KTERÝM BYL SEPSÁN, A OBJASNĚNÍ JINÝCH, S TÍM SPOJENÝCH OKOLNOSTÍ

1. Nepřekvapilo by mě, kdybych byla odsuzována jako drzá, ztřeštěná a troufalá každou osobou, která si začne uvědomovat (pokud je možné si to uvědomit), že já, prostoduchá žena, která jsem sama o sobě čirou slabostí a nevědomostí, pro své hříchy nanejvýš nehodná, se odvažuji psát o věcech božských a nadpřirozených. Takové odsouzení bude ještě víc oprávněné v této době, kdy svatá Církev, naše matka, má dostatek učitelů a osob svatého života a kdy je tak bohatá učením svatých otců a učenců, v této naší nejvyšší příhodné době, kdy i moudré a prozíravé osoby, plné svaté horlivosti v duchovním životě, jsou rozrušené a znepokojené už i sebemenší zmínkou o vyšším životě a vnímají víze a zjevení jako nanejvýš podezřelou a nebezpečnou cestu k získání křesťanské dokonalosti. Pokud nenajdeme omluvu pro takový záměr v něm samotném, nebo dokonce ani ne ve snaze pokusit se o věci, jež nás dalece převyšují, které jsou mnohem výš, než aby člověk mohl doufat, že jich dosáhne, a které dalece přesahují všechny lidské schopnosti, pak můžeme jen konstatovat, že naplňování takového záměru je buď známkou zvráceného úsudku, nebo výsledkem činnosti převyšující veškerou lidskou moc.
2. Jako věrné děti svaté Církve musíme uznat, že všichni smrtelníci, a to nejenom s využitím všech svých vlastních přirozených sil, ale současně i všech společných a běžných milostí, zůstávají stále neschopnými, jakoby němými a nevědomými slabochy tváří v tvář tak náročnému úkolu, jako je vysvětlení a popis skrytých tajemství a vznešených

svatých věcí, které mocná ruka Nejvyššího vykonala v bytosti, již jako svou Matku vyvolil k tomu, aby se stala neomezeným mořem milosrdenství, výsad a deponitářem největších pokladů Božství. Za jak neschopnou musí být naše slabost uznána, když i andělští duchové doznávají, že jim selhávají slova, když se snaží popsat to, co tak dalece převyšuje jejich myšlení a schopnosti. Život tohoto Fénixe v Božím díle je jako kniha tak zapečetěná, že mezi všemi tvory nebe a země není nikdo, kdo by ji byl hoden otevřít (Zj 5,3). Je tedy zřejmé, že tuto knihu může rozpečetit jen mocný Pán, který Ji stvořil dokonalejší než všechny tvory, nebo Ona sama, naše Paní, naše Královna a Matka, která byla hodna přijmout a náležitě ocenit tyto nevýslovné dary. V její moci je zvolit si vhodné nástroje a díky své slávě je schopna projevit tyto dary úměrně v čase a ve způsobu prospěšném jejímu jednoroznému Synovi.

3. Jsem ochotna prohlásit, že těmito nástroji nemůže být nikdo jiný než učitelé a učení svatci katolické Církve nebo učenci ve školách, kteří učí cestě pravdy a života. Avšak smýšlení a soudy Nejvyššího jsou tak vyvýšené nad naše smýšlení, jako je nebe vyvýšené nad zemí, přičemž nikdo nezná jeho záměry a nikdo Mu nemůže radit v jeho díle (Řím 11,34). On je Ten, kdo drží ve své ruce váhy svatyně (Zj 6,5), kdo odvažuje sílu větru (Job 28,25), kdo drží ve svých rukách všechna nebeská tělesa (Iz 40,12) a kdo velkou mocí svého Ducha (Mdr 11,21) uspořádal všechny věci ve váze a míře a určil všemu vhodné místo a čas. On dává světlo moudrosti (Sir 24,27) a podle své nejvyšší spravedlivé přízně ji rozděljuje a nikdo nemůže vystoupit do nebe, aby ji snesl z oblak (Bar 3,29), ani nemůže znát její cestu nebo chápat její stezku (Bar 3,31). On jediný ji vnímá takovou, jaká je, a přelévá ji jako dech své nesmírné dobročinnosti, jako jas svého věčného světla, jako bezvadný odraz a obraz své věčné štědrosti (Mdr 7,25) prostřednictvím svatých duší mezi národy, aby z nich udělal přátele Nejvyššího a proroky (Mdr 7,27). Jen sám Pán ví proč a s jakým záměrem mne, posledního mezi tvory, takto připravil, povolal, pozvedl, zavázal a přinutil sepsat životopis jeho nejsvětější Matky, naší Královny a Paní.
4. Bylo by mimo rámec moudrého smýšlení kteréhokoli člověka si myslet, že by mohla bez vlivu a moci Nejvyššího myšlenka na takové dílo

vstoupit do lidského srdce, nebo se taková iniciativa zrodit v mé mysli, protože uznávám i vyznávám, že jsem slabá žena nedostatečná ve všech ctinostech. Proto by mi měla být cizí myšlenka na podniknutí takového díla stejně, jako na jeho odmítnutí z vlastní vůle. Aby mohlo být v této věci provedeno spravedlivé posouzení, zmíním se prostě a pravdivě o něčem z toho, co se mi stalo v souvislosti s tímto životopisem.

5. V osmém roce od založení tohoto kláštera a v mých dvaceti pěti letech mi byl pod poslušností vnucen úřad, kterého nejsem hodna a který zastávám až do dnešního dne, totiž úřad představené kláštera. Byla jsem velice ustaraná, smutná a vystrašená, protože ani můj věk, ani mé sklony neodpovídaly požadavkům na řízení a vedení druhých, spíše by bylo vhodnější, abych já byla vedena a poslouchala. Víím také, že proto, abych mohla tento úřad vykonávat, mi musel být udělen zvláštní dispens. Z těchto a dalších důvodů byl strach, kterým mě Nejvyšší po celý můj život křížoval, značně posílen. Navíc mě Bůh ponechával v hrozně nejistotě, zda jsem na bezpečné cestě a zda ztrácím, nebo získávám jeho přátelství a milost.
6. V tomto soužení jsem z hloubi svého srdce volala k Hospodinu, aby mi pomohl, pokud je to jeho vůle, aby mě osvobodil od tohoto nebezpečí a břemene. Přesto, že mě Pán nějakou dobu předtím připravoval a přikazoval mi tuto funkci přijmout, snažila jsem se omluvit se svou bázlivostí. Vždy mě utěšil a zopakoval svůj příkaz, já jsem však ve svých prosbách neustávala a spíše jsem je zesilovala. Přestože jsem vnímala a chápala, že mi ukázal svou svatou vůli, které jsem nemohla vzdorovat, cítila jsem současně, že mi ponechával svobodu vzdorovat a podvolit se, pokud jsem si to přála, aby jednal v souladu s vůlí slabého tvora a s vědomím mé naprosté nedostatečnosti. Taková je Pánova moudrost při jednání s lidmi. Spoléhala jsem se na tuto laskavost Páně a usilovala stále víc o to, abych se zbavila tohoto zjevného nebezpečí, které naše lidská přirozenost, zatížená zlozvyky a vášněmi, nebere zpravidla tak vážně. Pán však stále opakoval, že je to jeho vůle, utěšoval mě a prostřednictvím andělů mě vybízel, abych uposlechla.
7. V tomto svém utrpení jsem se utekla k naší Královně a Paní jako k jedinému útočišti ve všech nesnázích. Po tom, co jsem Jí popsala svůj

způsob života a svá přání, ráčila mi odpovědět těmito nejvýš nežnými slovy: „Má dcero, utěš se a nezneklidňuj se ve svém srdci kvůli tomuto úkolu. Připrav se na něj a já budu tobě i tvým podřízeným Matkou a Představenou, kterou budete poslouchat. Doplním tvé nedostatky a budeš mou zprostředkovatelkou, skrze kterou musí být naplněna vůle mého Syna a mého Boha. Ve všech svých pokušeních a obtížích hledej útočiště u mě, svěřuj se mi s nimi a přijímej rady, které ti budu ve všech záležitostech dávat. Poslechni mě, a já tě budu podporovat a budu stále pozorná ke tvému trápení.“ Tato slova Královny mě potěšila a uklidnila mou duši. Od toho dne Matka milosrdenství znásobovala svou shovívavost vůči mně, své otrokyni. Jednala se mnou důvěrněji a byla stále ve spojení s mou duší. Přijímala mě, naslouchala mi, vyučovala mě s nevýslovnou blahosklonností tím, že mi udělovala rady a povzbuzení v mém utrpení. Plnila mou duši světlem, poznáním věčného života a přikázala mi, abych v její přítomnosti obnovila své řeholní sliby. V neposlední řadě se tato nejvýš přívětivá Matka a Paní ještě jasněji zjevila své služebnici, které odhrnula závoj ze skrytých svátostí a velkolepých tajemství, která jsou i přes neznalost smrtelníků obsažena v jejím nejvýš svatém životě. Přestože toto posvátné a nadpřirozené světlo svítilo nepřetržitě a bylo obzvlášť jasné ve dnech jejích svátků, ale i při jiných příležitostech, kdy jsem byla zasvěcována do mnoha tajemství, nebylo dosud tak úplné, časté a jasné jako to, které mi ráčilo být uděleno poté, co mi bylo přikázáno sepsat historii jejího života, jak mě s ní bude její Majestát seznamovat a diktovat mi ji. Zejména v jednom dni z těchto svátků nejsvětější Marie mě Nejvyšší informoval o tom, že měl vyhrazeno mnoho skrytých tajemství a požehnání, která svěřil své nebeské Matce ve dnech jejího pozemského putování, a že mě s nimi chce seznámit, aby mohla být sepsána v souladu s jejím vedením. Tato vůle Nejvyššího, i když jsem jí odolávala, byla stále přítomná v mé mysli po dobu deseti let, dokud jsem se nepokusila poprvé sepsat tento božský životopis.

8. Konzultovala jsem své pochybnosti se svatými knížaty a anděly, které Nejvyšší pověřil vedením prací na sepsání životopisu naší Královny, a popsala jsem jim velké rozrušení a utrpení ve svém srdci i to, jak se

můj jazyk při tak náročném úkolu zajíká a stává se němým. Oni však znovu a znovu odpovídali, že je vůlí Nejvyššího, abych sepsala životopis jeho nejčistší Matky a naší Paní. Jednoho dne, kdy jsem zvláště důrazně vznášela námitky a poukazovala na své nesnáze, svou neschopnost a velké obavy, promluvili ke mně těmito slovy: „Máš dobré důvody se bát a být znepokojená, ó duše pochybující a váhající v záležitostech, ve kterých bychom i my andělé jednali podobně s ohledem na naši neschopnost náležitě popsat vznešené a velkolepé působení Všemohoucího v Matce zbožnosti a naší Královně. Pamatuji však, nejdražší duše, že snáze pomine nebe, celý pozemský řád a všechny stvořené věci, než tvorstvu mnohokrát příslibená slova Nejvyššího. I v Písmu svatém je zapsáno, že poslušný člověk má mluvit (Př 21,28) o vítězství nad svými nepřáteli a nemá být hoden trestu v poslušnosti. Když Bůh prvnímu stvořenému člověku přikázal, aby nejedl ovoce ze stromu poznání, ustanovil tím ctnost poslušnosti, a když přísahal, dělal to proto, aby člověku dal větší ujištění. Pán takto přísahal opakovaně, například když sliboval Abrahamovi, že Mesiáš vzejde z jeho pokolení, dodal k tomu přísežné ujištění (Gn 22,15). Podobně se zachoval, když stvořil prvního člověka, kterému připomenul, že poslušný nebude chybovat. Zopakoval tuto přísahu, když rozhodl, že jeho nejvyšší svatý Syn zemře (Lk 1,73). Podobně ujistil lidi v tom, že ti, kteří budou poslouchat tohoto druhého Adama a napodobovat jeho poslušnost, kterou obnovil to, co první Adam svou neposlušností ztratil, budou žít věčně a nebudou podléhat vlivu nepřátel. Pamatuji, Marie, že poslušnost má svůj původ v Bohu jako v jejím prvotním a základním zdroji a my andělé posloucháme moc jeho božské pravice a jeho nejvyšší spravedlivou vůli. My nemůžeme jeho vůli odporovat nebo ji ignorovat, protože vidíme neměnnou Boží Bytost tváří v tvář a vnímáme, že jeho vůle je svatá, čistá a pravdivá, nejvyšší nestranná a spravedlivá. Tuto jistotu, kterou my andělé získáváme prostřednictvím blaženého nazírání, vy smrtelníci čerpáte v patričné míře jako poutníci ze slov Páně týkajících se vašich hodnostářů a představených: „Kdo vám naslouchá, mně naslouchá, kdo vás odmítá, mne odmítá.“ (Lk 10,16) Nyní, protože poslušnost vychází z Boha, který je zá-

kladní příčinou a představeným nás všech, je vhodné, aby jeho všemohoucí Prozřetelnost na sebe převzala důsledky poslušnosti vždy, kdykoli to, co je přikázáno, není samo o sobě hříšné. V souladu s tím nás Pán v těchto záležitostech ujišťuje přísahou, a On by přestal dříve existovat, i když je to nemožné, než by jeho slovo selhalo. Stejně jako děti vychází ze svých rodičů a všichni živí z Adama množením z jeho přirozeného bytí v jeho potomstvu, tak jsou také všichni představení jmenováni Bohem, svrchovaným Pánem, kvůli němuž se jim máme v poslušnosti podvolit, lidské bytosti svým žijícím představeným, my andělé naší vyšší hierarchii stejné přirozenosti a všechny bytosti společně ve svých představených věčnému Bohu. Vzpomeň si nyní na to, že tě všichni představení vybízeli a tobě přikazovali vykonat to, co stále váháš vykonat. Pokud bys začala psát omylem v domnění, že tím v poslušnosti plníš jeho příkaz, učinil by Nejvyšší s tvým perem totéž, co s Abrahamovým nožem ve chvíli, kdy se chystal obětovat svého syna Izáka, kdy jednomu z nás přikázal, aby zadržel jeho ruku a nůž. Nedostali jsme však příkaz, abychom tvé pero zadrželi, ale abychom ho lehkým dechem urychlili a abychom s pohledem upřeným na jeho Majestát vedli a osvěcovali tvůj intelekt.“

9. Takovou podporu a taková poučení mi v té době dávali mí svatí andělé a páni. Při mnoha jiných příležitostech mi svatý kníže Michael předával stejná přání a příkazy Nejvyššího. Stálým osvěcováním, laskavostí a poučováním mě tento velký kníže dovedl k poznání velkých svatých věcí a tajemství Páně a Královny nebe, protože tento anděl byl jedním z těch, kteří Ji střežili, kteří Ji sloužili a kteří byli vybráni z andělských sborů, jak budu vyprávět na příslušném místě (I. svazek, č. 201–206). Tento kníže je současně všeobecným ochráncem a patronem svaté Církve. Byl také zvláštním svědkem a věrným služebníkem při tajemstvích vtělení a vykoupení. Toto jsem často slyšela od samotného svatého Michaela, který mi prokazoval zvláštní přízeň a ochranu v mých nesnázích a v nebezpečí a který mi v tomto mém díle slíbil pomoc a vedení.
10. Kromě toho všeho a jiných skutečností, které zde není třeba uvádět, a kromě toho, co sdělím dále, mi sám Pán mnohokrát osobně naří-

zoval a projevoval svou vůli slovy, která zde zopakují. Jednoho dne, ve svátek Obětování nejsvětější Marie v chrámu, mi řekl: „Má snoubenko, bojující Církvi již bylo zjeveno mnoho tajemství vztahujících se k mé Matce a svatým, mnoho jich však zůstává stále skrytých. Tato skrytá tajemství, která se týkají zejména jejího vnitřního života, si přeji nyní vyjevit a přeji si také, abys je sepsala pod vedením nejčistší Marie. Odhalím a vysvětlím ti je, protože jsem je až dosud v souladu se skrytými záměry své moudrosti držel ve skrytosti, neboť podle mé prozřetelnosti nebyla dosud doba pro jejich zjevení vhodná. Nyní je však mou vůlí, abys psala. Uposlechni, duše!“

11. Všechny tyto skutečnosti, o kterých jsem se zmínila, a mnoho dalších, o kterých bych se mohla zmínit, by nebyly dostatečně naléhavé, aby probudily mou vůli pro úkol tak namáhavý a tak cizí stavu mých schopností, pokud by se k nim nepřipojila pohnutka poslušnosti k mým představeným, kteří byli určeni k tomu, aby vládli mé duši a učili mě cestám pravdy. Má nedůvěra a obavy nebyly zajisté tak nepodstatné, aby mi dovolily dojít k plnému rozhodnutí bez jejich příkazu v tak závažné věci, pokud jsem se v jiných, a to i nadpřirozených a daleko méně závažných záležitostech tak velice spoléhala na vedení poslušnosti. Jako nevědomá žena jsem vždy hledala tuto Polárku, protože je povinností všech předložit všechny záležitosti, i když se zdají být nejvýš ušlechtilé a nad veškerou pochybnost znamenité, k přezkoumání a schválení učitelům a duchovním představeným Církve. Takovou jistotu jsem se snažila získat pro vedení své duše, a to zejména pro tento záměr sepsání životopisu Královny nebe. Často jsem se snažila zabránit tomu, aby byli moji představení ve svém jednání ovlivňováni mými duchovními zkušenostmi, tím, že jsem, jak jen to šlo, zastírala mnoho věcí a s pláčem prosila Pána, aby je osvětlil, aby v nich vzbudil nedůvěru vůči mně, aby nad nimi bděl a chránil je před klamem, anebo aby nepřipustil, abych byla oklamána nebo svedena na scestí. Často jsem si přála, aby samotná myšlenka na odsouhlasení mé účasti na tomto díle zmizela z jejich myslí.
12. Doznávám také, že démon využil mé přirozené sklony i obavy a vynaložil velké úsilí, aby bránil této práci a aby mě zastrášoval a sužoval.

Bezpochyby by se mu podařilo mě od této práce odvrátit, nebýt horlivosti a vytrvalosti mých představených v otupování mé zbabělosti. Při tomto pronásledování Pán, nejčistší Panna a svatí andělé často využívali příležitosti, aby obnovili svá osvícení, znamení a divy. Nicméně i přes to všechno jsem odkládala, nebo lépe řečeno, mnoho let jsem se bránila tomuto závazku. Odmítala jsem vyhovět, jak později popíši, pro nedostatek odvahy podniknout něco, co přesahovalo všechny mé schopnosti. Věřím, že se to nedělo bez zvláštní prozřetelnosti jeho Velebnosti, protože se mi během těch let přihodilo tolik věcí, a mohu říci, tolik tajemných a různorodých obtíží, že bych nebyla schopna zachovat klid a ticho ducha, které je potřebné pro udržení správného světla a znalostí, protože ani ty nejpokročilejší duše se nemohou ve všech stavech mysli zaměstnávat tak vznešenou činností, která je nezbytná pro nabytí souladu s tak úžasnými a jemnými vlivy. Kromě toho byly ještě jiné důvody, totiž, že jsem se během tohoto dlouhého zdržení mohla ujistit o pravdivosti těchto věcí nejen prostřednictvím nového osvícení, kterého postupem času přibývalo, a prostřednictvím obezřetnosti, kterou mi poskytovala zkušenost, ale také v důsledku vytrvalého naléhání Pána, svatých andělů a mých představených, kterým jsem byla povinna poslušností. Byla mi také dána příležitost pro uklidnění mých obav a pochybností, pro překonání mé zbabělosti a zmatku a ke svěřeni Pánu toho, co jsem nemohla svěřit své slabosti.

13. Spolehla jsem se na velkou ctnost poslušnosti a rozhodla se ve jménu Páně a mé Královny a Paní odložit svou neochotu. Označuji ctnost poslušnosti za velkou nejen proto, že jsou prostřednictvím ní nejušlechtilejší činnosti schopností tvora, totiž rozumu, úsudku a svobodné vůle, nabízeny jako zápalná oběť Pánovi, ale také proto, že žádná jiná ctnost nezajišťuje úspěch spolehlivěji než poslušnost, protože v ní nejedná tvor jen sám od sebe, ale také jako nástroj Toho, jenž vládne a přikazuje. To byla Abrahamova jistota, když překonal přirozenou lásku ke svému synu Izákovi (Gn 22,3). Pokud poslušnost dostačuje pro takový skutek, nebo je dostačující pro zastavení slunce a nebes v jejich rychlém běhu (Joz 10,13), může být jistě dostačující pro ovlivňování dění na zemi. Kdyby snad byla Uzova ruka ve-

dena poslušností, nebyl by možná potrestán za troufalé dotknutí se archy úmluvy. Víím dobře, že jsem méně hodná než Uza vztáhnout ruku, abych se dotkla ne neživé a předobrazné archy úmluvy Starého zákona, ale živé Archy Nového zákona, která obsahuje manu Božství a zdroj milosti Nového zákona. Pokud bych však mlčela, měla bych dobré důvody se obávat, že bych odepřela poslušnost nejvyšším příkazům a mohla bych volat s Izaiášem: „Běda mně, že jsem mlčela.“ (Iz 6,5) Proto, ó má Královno a Paní, je lepší, aby tvá vlídná dobrota, tvé milosrdenství a požehnání tvé štědré ruky prozařovaly mé nízké a nedůstojné úsilí. Je lepší, abych pocítila tvé požehnání při uposlechnutí tvých příkazů, než abych u Tebe upadla v nemilost. Bude to dílo tvé shovívavosti, ó nejčistší Matko, abys pozvedla ubohého ze země a vykonala prostřednictvím slabého a nevhodného nástroje tak obtížné dílo, protože tím zvětšíš svou blahosklonnost a milosti, které s Tebou sdílí tvůj nejsvětější Syn. Navíc tak zamezíš úskočným domněnkám, které by mohly vyvolat představu, že toto dílo vykonalo lidské úsilí, pozemská moudrost nebo autorita hlubokých diskusí. Tak dokážeš, že božskou ctností znovu probouzíš srdce věřících, které přitahuješ k sobě, zřídlu laskavosti a milosrdenství. Mluv tedy, ó Paní, aby tvá služebnice mohla poslouchat s vroucí touhou se Ti plně podřídit. (1 Sam 3,10) Ale jak může má touha dosáhnout nebo být rovna mým závazkům? Dát vhodnou odpověď z mé strany je nemožné, ale pokud by to bylo možné, ráda bych ji dala. Ó mocná a vznešená Královno, splň své sliby zjevením svých milostí a povahových rysů, aby tvá velikost mohla vejít ve známost a být zvěstována všem národům a pokolením. Mluv, ó Paní, protože tvá služebnice slyší, mluv a veleb Nejvyššího za mocné a úžasné skutky, které jeho pravice v Tobě při tvé nejhlubší pokoře vykonala. Nechť plynou z dlaní jeho rukou plných hyacintů a vonného koření do tvých (Pís 5,14) a z nich na tvé věrné služebníky, aby Ho andělé mohli velebit, spravedliví chválit a hříšníci vyhledávat. Nechť všichni vidí příklad tvé nejvyšší svatosti a čistoty a nechť jsem milostí tvého nejvyššího svatého Syna obdařena tímto zrcadlem a účinnou normou, podle které mohu uspořádat svůj život, protože to má být základním smyslem a prvotním cílem mého snaže-

ní při sepisování tvého životopisu. To jsi mi opakovaně naznačovala, když jsi mi blahosklonně nabízela živou předlohu a zrcadlo bez vady, ve kterém mohu vidět a podle kterého mohu ozdobit svou duši, aby byla hodna stát se tvou dcerou a nevěstou tvého nejsvětějšího Syna.

- 14.** Toto bude můj jediný cíl a záměr. Proto nebudu psát jako učitelka, ale jako učednice, ne jako ten, kdo poučuje, ale jako ten, který s náma-hou přijímá poučení s vědomím, že je povinností žen ve svaté Církvi mlčet a naslouchat učitelům. (1 Kor 14,34) Avšak jako nástroj Královny nebe budu vyhlášovat to, co mě ráčí naučit a co mi rozkáže, protože všechny duše jsou schopné přijmout Ducha, kterého její božský Syn slíbil vylít na lidi všech stavů. (Joel 3,1) Tyto duše jsou schopné Ho také vhodným způsobem sdílet, kdykoli k tomu dá vyšší autorita, jednající v souladu s výnosy Kristovy Církve, souhlas. Jsem nyní přesvědčena o tom, že mi k sepsání tohoto životopisu dala Církev svolení prostřednictvím mých představených. To, že se mohu mýlit, je možné a u tak nevědomé ženy přirozené, pak se ale mýlím z poslušnosti a ne ze svobodné vůle. Podrobuji se tak těm, kteří mě vedou, a dohledu svaté katolické Církve, k jejímž služebníkům se ve všech svých obtížích utíkám. Přeji si, aby můj představený, učitel a zpovědník byli svědky a cenzory tohoto učení, které přijímám, a také přísnými a bdělými soudci toho, jak toto učení uvádím do praxe, nebo toho, jak sehlávám při naplňování závazků vyplývajících z tohoto požehnání.
- 15.** V souladu s vůlí Páně a příkazem poslušnosti jsem tento nebeský životopis sepsala podruhé. I když bylo světlo, kterým jsem tajemství vnímala, během prvního sepisování bohaté a plodné, byla míra mých nedostatků velká, takže se můj jazyk nemohl vyrovnat s úkolem najít vhodná slova a mé pero nebylo dost rychlé k jejich úplnému zaznamenání. Některé věci jsem opomenula a s odstupem času a pomocí dalších osvětlení jsem pocítila, že jsem pro druhé sepisování lépe připravena. Nicméně stále mnohé z toho, co jsem pochopila a viděla, muselo zůstat nevyřčeno, protože říci vše nebude nikdy možné. Kromě těchto důvodů byly ještě další, které mi Pán zjevil, totiž, že při prvním sepisování byla soustředěnost mé mysli ve vztahu k předmětu a uspořádání tohoto díla velice zeslabena pokušením a velkými

obavami. To ve mně vyvolalo takovou bouři protikladných myšlenek a podnětů, které považovaly za nejvyšší smělé pokusit se o tak náročný úkol, že jsem dospěla k rozhodnutí spis spálit. Věřím tomu, že se tak nestalo bez svolení Páně, protože ve zmatku své duše jsem se nemohla dostat do stavu vhodného a vyžadovaného Pánem pro zápis a vtisknutí tohoto učení do svého srdce a ducha, jak mi přikazuje dělat nyní a jak bude vidět z následující události.

- 16.** O jednom svátku Očišťování Panny Marie jsem si po přijetí Nejsvětější svátosti přála oslavit tento svatý svátek, který byl výročním dnem složení mých slibů, mnoha úkony díkůvzdání a úplným odevzdáním se Nejvyššímu, který si mě, bez jakékoli mé zásluhy, vybral za svou nevěstu. Když jsem vzbuzovala tyto pocity, pocítila jsem ve svém nitru velmi silnou změnu, provázenou bohatým světlem, které mě povznášelo, silně a něžně vybízelo k poznání Boží podstaty, jeho dobroty, dokonalosti a vlastností, i k poznání mé vlastní bídy (Mdr 8,1). A tyto věci, které byly předloženy mému chápání, ve mně v jednu a tutéž chvíli vzbuzovaly různé účinky. První byl, že veškerá pozornost mé mysli a všech mých tužeb byla vysoce povznesena. Dalším účinkem bylo, že má mysl byla pokořena až do prachu takovým způsobem, že se mi zdálo, jako by mi byla vzata má vlastní existence. Současně jsem pocítila nejvyšší prudký smutek a lítost nad svými těžkými hříchy spojenou s odhodláním změnit se, vzdát se všech světských věcí a toužit po dokonalé lásce k Bohu. V těchto pocitech jsem se cítila být zničená a největší bolest se mi zdála být útěchou a smrtí životem. Pán měl soucit s mou slabostí a z čirého soucitu mi řekl:

„Nebud' vyděšená, má dcero a nevěsto, protože odpuštění, smytí a očištění tvých hříchů splatím svými nekonečnými zásluhami a krví, kterou jsem za tebe prolil. Oživ v sobě touhu po úplné dokonalosti v napodobování života nejvyšší svaté Marie. Piš podruhé, abys doplnila to, co bylo nedostatečné, a vtiskni si její učení do svého srdce. Nepouzej znovu mou spravedlnost, ani nebud' nevděčná za mou shovívavost při spálení toho, cos měla mít sepsané, aby tě mé rozhořčení nezbavilo světla, které jsi bez svých zásluh přijala pro vyjevení těchto tajemství.“

17. Bezprostředně po tom jsem uviděla Matku Boží, která ke mně také promluvila: „Má dcero, dosud jsi nezískala pro svou duši patřičné ovoce ze stromu života, které ti bylo nabídnuto při sepisování mého životopisu, ani jsi nevníkla do podstaty jeho obsahu. Sotva jsi pomyslela na tuto skrytou manu a ani jsi ještě neprodělala dokonalou a konečnou přípravu, kterou Všemohoucí vyžaduje pro náležité vtisknutí mých ctností do tvé duše. Dám ti náležité vlastnosti a dokonalost pro to, co v tobě božská pravice vykoná. Požádala jsem Ho, aby skrze mou přímluvu a bohaté, mně udělené milosti mi bylo dovoleno tě ozdobit a utvářet tvou duši tak, aby ses znovu věnovala psaní mého životopisu, s menším důrazem na jeho materiální a s větším na jeho duchovní stránku a jeho podstatné části. Odstraň překážky, které se staví do cesty proudu božské milosti proudícímu z Všemohoucího do tebe skrze mne, a staň se schopnou snadno přijímat plnou porci, kterou ti určila Boží vůle. Hleď, abys nebyla omezována svými chybami a nedokonalostí.“ Pak jsem viděla, jak mě božská Matka oblékla do roucha bělejšího než sníh a jasnějšího než slunce, opásala mě nejvyšším drahocenným pásem a řekla: „Toto je účast na mé čistotě.“ Požádala jsem také o vlití učení Páně, které mělo sloužit jako nejkrásnější vlasy pro mou okrasu, i o jiné vzácné dary, jejichž hodnotu, kterou jsem viděla a o které jsem věděla, že je velká, jsem však nebyla schopna odhadnout. Po tom, co mě takto ozdobila, nebeská Paní řekla: „Pracuj svědomitě a opravdově, abys mě napodobila a byla mou nejdokonalější dcerou zrozenou z mého ducha a kojenou mými prsy. Dám ti své požehnání, abys v mém jménu, pod mým vedením a s mou pomocí mohla znovu začít psát.“
18. Celý tento životopis Panny Marie je pro zvýšení přehlednosti rozdělen do tří částí. První pojednává o všem, co se týká prvních patnácti let jejího života, od okamžiku jejího nejčistšího Početí až do chvíle, kdy na sebe věčné Slovo v jejím panenském lůně vzalo tělo, a obsahuje vše, co Nejvyšší pro Marii v těch letech vykonal. Druhá část obsahuje tajemství vtělení, celý život Krista, našeho Pána, jeho utrpení, smrt a vystoupení na nebesa, čímž je popsán život naší Královny společně s životem jejího božského Syna a vším, co dělala, když s Ním žila.

Třetí část popisuje život Matky milosti v době, kdy žila sama, zbavena společnosti Krista, našeho Spasitele, až do radostné hodiny, kdy byla vzata do nebe a korunována za Královnu nebe, kde bude věčně žít jako Dcera Otce, jako Matka Syna a jako Nevěsta Svatého Ducha. Tyto tři části jsou rozděleny do osmi knih, které mohou být praktičtěji užívány a které mohou být stále předmětem mých myšlenek, pobídkou pro mou vůli a mé rozjímání během dne i noci.

19. Aby bylo možné říci něco o době, kdy jsem psala tento nebeský životopis, je třeba poznamenat, že můj otec, bratr František Coronel, a má matka, sestra Kateřina Araña, mí rodiče z Boží vůle a příkazu předaného zvláštní vizí a zjevením mé matce, sestře Kateřině, založili ve svém vlastním domě tento řeholní dům bosých sester řádu Neposkvrněného Početí. K tomuto založení došlo v oktávu svátku svatých Tří králů, 13. ledna 1619. Ve stejném dni jsme přijaly řeholní roucho, má matka a její dvě dcery. Můj otec našel útočiště v řádu našeho andělského otce svatého Františka, ve kterém již žili dva jeho synové jako řeholníci. Tam přijal řeholní roucho, složil sliby, žil příkladným životem a zemřel nejvyšší svatou smrtí. Má matka a já jsme přijaly řeholní závoj na svátek Očišťování Královny nebe, 2. února 1620. Vzhledem k příliš nízkému věku bylo skládání slibů u druhé dcery odloženo. Všemohoucí ve své čiré dobrotě poctil naši rodinu tím, že jsme Mu byli všichni zasvěceni v řeholním stavu. V osmém roce od založení tohoto kláštera a ve dvacátém pátém roce mého života, léta Páně 1627, mi svatá poslušnost vnutila úřad abatyše, který až do dnešního dne nehodně zastávám. Během prvních deseti let, kdy jsem zastávala tuto funkci, jsem mnohokrát od Nejvyššího a Královny nebe přijala příkaz, abych sepsala její svatý životopis. Já jsem však ve strachu a pochybnostech odolávala těmto nebeským příkazům až do roku 1637, kdy jsem začala životopis sepisovat poprvé. Po jeho dokončení jsem plná obav a soužení na radu zpovědníka, který mě vedl během nepřítomnosti mého stálého zpovědníka, všechny spisy spálila, a to nejen ty s životopisem, ale i jiné, které pojednávaly o závažných a tajemných záležitostech, protože mi tento zpovědník řekl, že by ženy v Církvi neměly psát. Ihned jsem jeho příkazů uposlechla,

musela jsem však kvůli tomu snášet nejvyšší přísná pokárání od mých představených a od zpovědníka, který znal celý můj život. Aby mě přinutili znovu životopis sepsat, hrozili mi důtkou. Také Nejvyšší a Královna nebe mi opakovaně přikazovali, abych uposlechla. V průběhu druhého sepisování mi bylo uděleno tak bohaté osvícení týkající se Boží Bytosti, tak mnoho požehnání božské pravice pro obnovu a oživení mé duše v učení mé nebeské Matky, a pokyny mně dané byly tak dokonalé a tajemství mně sdělená byla tak svatá, že bylo nutné napsat jinou knihu tohoto životopisu s titulem: „Ženichovy Zákony, vrchol jeho božské lásky a ovoce sebrané ze stromu života nejsvětější Marie, naší Paní.“ S Boží milostí jsem započala znovu tento životopis sepsávat 8. prosince 1655, v den Neposkvrněného početí.

POSVÁTNÁ TAJEMSTVÍ
USKUTEČNĚNÁ BOHEM
V KRÁLOVNĚ NEBE
OD OKAMŽIKU JEJÍHO
NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ
AŽ DO VTĚLENÍ BOŽÍHO SLOVA
V JEJÍM PANENSKÉM LŮNĚ
A O MNOHA ZÁSLUHÁCH
ZÍSKANÝCH PROSTŘEDNICTVÍM
JÍ UDĚLENÝCH BOŽÍCH MILOSTÍ
BĚHEM PRVNÍCH PATNÁCTI LET
JEJÍHO ŽIVOTA

KNIHA PRVNÍ

POJEDNÁVÁ
O BOŽSKÉM PŘEDURČENÍ KRISTA
A JEHO MATKY
JAKO NEJVYŠŠÍHO
IDEÁLU CELÉHO STVOŘENÍ;
O STVOŘENÍ ANDĚLŮ A LIDÍ
JAKO JEJICH SLUŽEBNÍKŮ;
O RODOKMENECH
SPRAVEDLIVÝCH MUŽŮ;
O KONEČNÝCH DŮSLEDČÍCH POČETÍ
A ZROZENÍ KRÁLOVNY NEBE
A O JEJÍM ŽIVOTĚ
AŽ DO DNE JEJÍHO
OBĚTOVÁNÍ V CHRÁMU

KAPITOLA I. O DVOU ZVLÁŠTNÍCH VIZÍCH, KTERÉ PÁN RÁČIL SVĚŘIT MÉ DUŠI, A O JINÝCH OSVÍCENÍCH A TAJEMSTVÍCH, KTERÁ MĚ PŘINUTILA ODVRÁTIT SE OD POZEMSKÝCH VĚCÍ A POZVEDNOUT DUCHA K VĚCEM NADPOZEMSKÝM

1. Vyznávám se Tobě a velebím Tě, nejvyšší Králi, že jsi ve své vznešené velebnosti skryl tato velká tajemství před moudrými a rozumnými (Mt 11,25) a že jsi je ve své blahosklonnosti zjevil mně, nejvyšš bezvýznamné a neužitečné otrokyni tvé Církve, abys byl jako všemocný Autor tohoto díla obdivován tím víc, oč je nástroj tohoto autora opovrženíhodnější a slabší.
2. Když jsem překonala výše zmíněnou neochotu a neukázněné obavy, které způsobovaly tak bázlivé váhání, že bych mohla ztroskotat na tomto moři divů, nejvznešenější Pán způsobil, že jsem pocítila působení shůry tak silné, sladké, účinné a jemné, i působení světla, které osvítilo můj rozum a podrobilo si mou vzpurnou vůli, které uklidňovalo, řídilo, ovládalo a zaujalo celé mé vnitřní i vnější vědomí, takže mou bytost zcela podrobilo vůli a potěšení Nejvyššího a vedlo mě ve všem k jeho uctívání a oslavě. Takto připravena jsem uslyšela hlas Všemohoucího, který mě volal a pozvedával k sobě vyvyšováním místa mého příbytku (Sir 50,22) a který mě posiloval proti lvům, kteří okolo mě hladově řvali a chtěli mou duši připravit o požitek z velkých požehnání nekonečných tajemství tohoto svatého Svatostánku Božího Města. Obklopenou zármutkem smrti a zatracení (Ž 18,5) a sužovanou plameny Sodomy a Babylonu, ve kterých žijeme, vysvobodil mě tento hlas z bran smutku, do kterých jsem byla lákána. Moji nepřátelé

vytvářeli vize klamných a zrádných radostí pro oklamání mých smyslů a pro jejich zajetí předstíraným potěšením, sestavili okolo mě lákadla, abych se slepě obrátila k těmto plamenům a byla jimi strávena. Ale ze všech těchto léček nastražených mým nohám (Ž 57,7) mě Nejvyšší vysvobodil povznášením mého ducha a vyučováním prostřednictvím nejvyšších účinných napomenutí cesty dokonalosti. Pozval mě k duchovnímu a andělskému životu a zavázal mě žít tak obezřetně, takže se mě uprostřed výhně oheň nedotkl (Sir 2,5). Osvobozoval mě často od nečistého jazyka, když mi chtěl sdělovat své světské báchorky (Ž 119,85). Jeho Velebnost mě vyzvala, abych povstala z prachu a malosti zákona hříchu, abych odolávala nedostatkům hříchem nakažené přirozenosti, abych omezovala její nepokoj, abych s tímto nepokojem bojovala prostřednictvím jeho osvětlení a povznášela se nad sebe samu (Pláč 3,28). Volal mě opakovaně, někdy mocí své všemohoucnosti, někdy otcovským napomínáním a jindy s láskou snoubence, když říkal: Vstaň, má holubičko, dílo mých rukou, prospěš si a přijď ke mně (Pís 2,10), který jsem světlo a cesta, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě (Jan 8,12). Pojď ke mně, který jsem bezpečná pravda, neměnná svatost, ke mně, který jsem mocný a moudrý a který jsem učitelem těch, kteří hledají moudrost (Mdr 7,15).

3. Tato slova byla jako šípy sladké lásky, které mě naplňovaly obdivem, úctou, ale i strachem vyvolaným vnímáním mých hříchů a ohavnosti, takže jsem se skryla před jeho přítomností zděšena a zničena poznáním své nicoty. A Pán mi řekl: „Pojď, ó duše, pojď ke mně, který jsem tvým všemohoucím Bohem, a to i přesto, že jsi byla marnotratným dítětem a hříšnicí. Vstaň ze země a pojď ke mně, svému Otci, přijmi roucho mého přátelství a snubní prsten.“
4. Stále ukryta v tom bezpečném úkrytu, o kterém jsem mluvila, jsem jistého dne uviděla šest andělů, které Všemohoucí vybral, aby mi pomáhali a provázeli mě v této práci a jiných nebezpečích. Přistoupili ke mně, očistili a připravili mou duši a předvedli mě před Pána. Jeho Majestát udělil mému vnitřnímu bytí nové světlo a jakoby účast na slávě, kterou jsem se stala schopnou a toužící vidět a chápat věci, které převyšují schopnosti pouhé pozemské bytosti. Brzy potom se

mi zjevili dva jiní andělé z ještě vyššího řádu, přičemž jsem cítila moc Páně, kterou mě volali. Pochopila jsem, že to jsou nejvyšší tajemní vyslanci, kteří si přejí zjevit mi velká a skrytá tajemství. Dychtivě jsem odpověděla a toužila se těšit z požehnání, které mi ukázali. Ujistila jsem je o vroucnosti své touhy vidět to, co si přejí mi zjevit a co mi dosud zůstalo tajemně skryté. Odpověděli mi s velkým klidem: „Ovládni se, ó duše.“ Obrátila jsem se k těmto velkým knížatům nebe a řekla: „Knížata Všemohoucího a poslové velkého Krále! Proč mě nyní zdržujete proti mé vůli a proč odkládáte moji radost a mé potěšení po tom, co jste mě zavolali? Jaká je vaše síla a jaká moc, která mě volá a naplňuje vroucností, která mě láká a současně zdržuje, která mě přitahuje, abych běžela za vůní mastí mého milovaného Pána, a přesto mě poutá silnými pouty? Řekněte mi, co je příčinou toho všeho?“ I odpověděli: „Protože k tomu, abys mohla být poučena o těchto tajemstvích, musíš, ó duše, přijít bosá, oloupená o všechny touhy a vášně, protože tato tajemství nejsou přizpůsobována a propůjčována nezřízeným sklonům. Proto zuj svou obuv jako Mojžíš (Ex 3,5), protože takový dostal příkaz, než mohl uvidět podivuhodný keř.“ „Princové nebe a mí páni,“ odpověděla jsem, „od Mojžíše bylo požadováno mnoho, když dostal příkaz vykonat andělské dílo, dokud žil ve smrtelném těle, ale on byl svatý, a já jsem hříšnice plná bídy. Mé srdce je rozrušené a zápasím s otroctvím a útlakem hříchu, který, jak cítím ve svých údech, vzdoruje zákonu ducha (Řím 7,23).“ K tomu andělé dodali: „Duše, byl by to pro tebe nejvyšší těžký úkol, pokud bys ho měla uskutečnit pouze svými vlastními silami. Avšak Nejvyšší, který si tě přeje vidět k tomu uschopněnou, je mocný a neodepře ti svou pomoc, pokud Ho o ni z hloubi srdce budeš prosit a pokud se připravíš na její přijetí. Jeho moc, která způsobila, že keř hořel a současně že nebyl plameny stráven, může také zabránit tomu, aby tvou duši oheň vášní, který ji obklopuje a sužuje, nestrávil, pokud opravdu toužíš být spasena. Jeho Velebnost požaduje to, co si přeje, a může vykonat to, co žádá. Jím posilována můžeš vykonat, co od tebe žádá (Flp 4,13), proto zuj svou obuv, plač v hořkém zármutku, volej k Němu z hloubi svého srdce, aby tvé modlitby byly vyslyšeny a tvá přání splněna.“

5. V té chvíli jsem uviděla drahocenný závoj, zakrývající poklad a mé srdce hořelo touhou, aby se závoj zvedl a já mohla spatřit posvátné tajemství, které, jak jsem pochopila, bylo pod ním skryté. Na tento pocit touhy přišla odpověď: „Uposlechni, ó duše, co ti bylo přikázáno, olup sama sebe, a pak ti bude toto tajemství zjeveno.“ Rozhodla jsem se změnit svůj život a přemáhat své choutky. Vzdechala a plakala jsem z hloubi své duše touhou o zjevení tohoto požehnání. Když jsem uskutečnila svá dobrá předsevzetí, závoj zakrývající poklad se začal zvedat. Brzy zmizel úplně a můj vnitřní zrak uviděl to, co nebudu umět popsat slovy. Viděla jsem na nebi velkolepé a tajemné znamení, viděla jsem Ženu, nejvyšší krásnou Paní a Královnu, korunovanou hvězdami, oděnou sluncem, s měsícem pod nohama (Zj 12,1). Svatí andělé ke mně promluvili: „To je ta blahoslavená Žena, kterou svatý Jan viděl ve svém Zjevení a ve které jsou uzavřena, uložena a zapečetěna velká tajemství spásy. Tak velice si nejvyšší vznešený a mocný Bůh tohoto Tvora oblíbil, že my, jeho andělstí duchové, jsme plni úžasu. Kontempluj a obdivuj její výsady a sepíš je, protože to je záměr, kvůli kterému ti budou úměrně tvému stavu zjeveny.“ Viděla jsem divy, jejichž velikost mi vzala řeč, a můj jimi vzbuzený obdiv ochromil mé zbývající schopnosti. Nemyslím si ani, že by je všechny stvořené bytosti mohly během tohoto smrtelného života někdy pochopit tak, jak budou postupně během mého vyprávění vycházet najevo.
6. Jiného dne, když má duše sladce pobývala ve výše zmíněném příbytku, slyšela jsem hlas Nejvyššího, jak říká: „Má nevěsto, přeji si, abys v sobě vzbudila opravdovou touhu mě hledat a milovat, aby tvůj život byl více andělský než lidský a abys úplně zapoměla na pozemské záležitosti. Přeji si tě povznášet jako chudého z prachu a nuzného ze smetiště (Ž 113,7), takže když tě povznáším, pokořuj sama sebe, aby nard tvé vůně mohl se mnou zůstat. Při vědomí své vlastní bídy buď v hloubi svého srdce přesvědčena, že zasluhuješ pouze soužení a pokořování. Uvažuj o mé velikosti a o své malosti, pamatuj, že jsem spravedlivý a svatý, že s tebou jednám ohleduplně, že užívám raději své milosrdenství a netrestám tě, jak zasluhuješ. Snaž se na základě pokory rozvíjet i všechny ostatní ctnosti, abys tak splnila má přání. Určil

jsem svou panenskou Matku, aby tě učila, napravovala a kárala. Bude tě pobízet k pokroku a doprovázet tvé kroky k mému zalíbení a potěšení.“

7. Zatímco ke mně Nejvyšší promlouval, stála Královna poblíž, přičemž nebeská Kněžna neodmítla přijmout úkol, který Jí jeho Velebnost přidělila. Přijala jej vlídně a řekla mi: „Má dcero, přeji si, abys byla mou žačkou a společnicí, a já budu tvou učitelkou. Pamatuj však, že mě musíš odvázně poslouchat a že od tohoto dne v tobě nesmí být žádný pozůstatek Adamovy dcery. Mé chování a skutky během mého pozemského putování a divy, které skrze mne ruka Všemohoucího vykonala, budou zrcadlem a vzorem pro tvůj život.“ Padla jsem před trůnem Krále a Královny vesmíru na svou tvář a nabídla ve všem svou poslušnost. Vzдалa jsem díky Nejvyššímu za přízeň dalece převyšující mé zásluhy, kterou mi projevil tím, že mi dal takovou Průvodkyni a Ochránkyni. Do jejích rukou jsem vložila své obnovené řeholní sliby, obětovala jsem se Jí a chystala jsem se znovu pracovat na změně svého života. Pán mi znovu řekl: „Pohled' a viz!“ Když jsem se otočila, uviděla jsem překrásný žebřík s mnoha příčlemi a kolem něho mnoho andělů, z nichž mnozí po tomto žebříku vystupovali a sestupovali. Jeho Velebnost mi řekla: „To je tajemný Jákobův žebřík, dům Boží a brána nebeská. (Gn 28,17) Pokud budeš přede mnou vážně usilovat o život nehodný trestu, vystoupíš po něm ke mně.“
8. Tento příslib podněcoval mou touhu, rozohnil mou vůli a okouznil mého ducha. S mnoha slzami jsem truchlila nad tím, že se díky své hříšnosti stávám sama sobě břemenem (Job 7,20). Toužila jsem po ukončení svého zajetí a přála si dospět na místo, kde by nebyly překážky pro mou lásku. V této úzkosti jsem prožila několik dní, ve kterých jsem se snažila změnit svůj život. Vykonala jsem znovu životní zpověď a napravila některé své nedokonalosti. Vize žebříku pokračovala bez přestání, ale nebylo mi dáno její vysvětlení. Dala jsem Pánovi mnoho slibů, snažila se zbavit všeho pozemského a věnovat sílu své vůle výhradně jeho lásce, aniž bych své vůli dovolila jakoukoli náklonnost k něčemu stvořenému, byť by to bylo sebemenší a nejvyšší důvěryhodné. Zapudila jsem všechny viditelné a smyslům laho-

dící věci. Když jsem prožila několik dní v tomto rozpoložení, oznámil mi Nejvyšší, že tento žebřík představuje život nejsvětější Panny s jejími ctnostmi a tajemstvími. Jeho Majestát mi řekl: „Přeji si, má nevěsto, abys vystoupala po tomto Jákobově žebříku a došla touto nebeskou branou k poznání mých vlastností a zaměstnávala se rozjímáním mého Božství. Vstaň, jdi a vystup po něm ke mně. Andělé, kteří ho obklopují a doprovází, jsou ti, ze kterých jsem sestavil Mariin doprovod, aby bránili a strážili Siónskou tvrz. Přemýšlej o Ní pozorně, rozjímej o jejích ctnostech a snaž se je napodobovat.“ Zdálo se mi pak, že jsem po tom žebříku vystoupala a poznala velké zázraky a nepopsatelné divy Páně v pouhém tvoru a největší svatost a dokonalost ctností, které kdy ruka Všemohoucího vykonala. Na vrcholku žebříku jsem viděla Pána zástupů a Královnu všeho stvoření. Příkladmi mi, abych Ho velebila, oslavovala a chválila za tato velká tajemství, která mám popsat natolik, nakolik je budu schopná pochopit. Vznešený a velký Pán mi dal zákon zapsaný ne pouze na takových deskách, které dal Mojžíšovi (Ex 31,18), ale zákon zapsaný jeho všemohoucím prstem, aby mohl být studován a zachováván (Ž 1,2). Povzbudil mou vůli, takže jsem v její přítomnosti slíbila, že překonám svůj odpor a že s její pomocí začnu psát její životopis a budu přitom pamatovat na tři věci. Za první na vědomí, že má tvor usilovat vždy o to, aby Bohu vzdával nejhlubší úctu, která Mu náleží, a aby se pokořoval úměrně blahoslavnosti jeho Velebnosti vůči lidem s tím, že důsledkem větších dobrodiní a výsad musí být větší bázeň, úcta, pozornost a pokora. Za druhé na závazek vždy pamatovat na povinnost všech lidí, kteří tak snadno zapomínají na svou vlastní spásu, uvažovat a poznávat, co dluží Královně a Matce svatosti za její účast na našem vykoupení, na závazek uvažovat o lásce a úctě, kterou prokazovala Bohu, a o úctě, kterou máme mít k této velké Ženě. Za třetí na ochotu mít svého duchovního vůdce a – pokud to bude nutné – na ochotu vyjevit celému světu svou nicotu, ohavnost a malý výtěžek, který přináším za to, co přijímám.

9. Na mé námítky nejsvětější Panna odpověděla: „Má dcero, svět toto učení naléhavě potřebuje, protože nezná a ani neproказuje všemo-

houcímu Pánovi náležitou úctu. Tato netečnost jeho spravedlnost poujíz k potrestání a pokoření lidstva. Lidé se topí ve své nedbalosti, jsou plní temnoty a neví, jak mají hledat úlevu nebo nabýt světla. To je však jejich spravedlivý úděl, protože selhávají v uctivosti a bázní, kterou by měli mít.“ Kromě toho mi Nejvyšší i Královna dali mnoho dalších poučení, aby mi dali jasně najevo svou vůli ohledně této práce. Zdálo se mi být troufalé a málo láskyplné odmítnout poučení, které mi slíbila pro to, abych mohla psát její životopis. Stejně nevhodné se mi zdálo odkládat sepisování tohoto životopisu, protože mi Nejvyšší naznačil, že nyní je příhodná doba, a řekl mi: „Má dce, když jsem poslal svého jednorozeného Syna na svět, byl svět, vyjma několika duší, které mi sloužily, v horším stavu, než kdy býval od svého začátku, protože lidská přirozenost je tak nedokonalá, že pokud se nepodřídí vnitřnímu vedení mého světla a pokud nenaplní pravidla mých služebníků tím, že se zřekne svého vlastního úsudku a bude následovat mě, který jsem cesta, pravda a život (Jan 14,6), a pokud nebude pečlivě zachovávat má přikázání, aby neztratila mé přátelství, bude zakrátko padat do propasti temnoty a nesčetných trápení, až dospěje k zatvrzelosti v hříších. Od stvoření a hříchu prvního člověka až do chvíle, kdy jsem dal zákon Mojžíšovi, se lidé řídili svými sklony a upadli do mnoha omylů a hříchů (Řím 8,13). Po přijetí Zákona byli znovu zaujati hříchem, protože neposlouchali (Jan 7,19) a žili tak dál s tím, že se vzdalovali víc a víc od pravdy a světla, až dospěli do stavu úplného zapomnění. V otcovské lásce jsem jim poslal věčnou spásu a lék na nevléčitelnou slabost lidské přirozenosti, čímž jsem ospravedlnil svou věc. Stejně jako jsem tehdy zvolil příhodný čas pro to, abych více projevil svůj soucit, tak jsem nyní zvolil tuto dobu, abych lidem prokázal velkou laskavost, protože nyní nadešla hodina a příhodný čas, aby lidé znali příčinu mého spravedlivého hněvu a byli nyní spravedlivě obviněni a přesvědčeni o své vině. Nyní projevim své rozhořčení, vykonám svůj soud a spravedlnost. Ukážu, jak dobře ospravedlněná je má věc. Proto, aby k tomu mohlo dojít dříve, proto, že nastal čas, abych otevřeněji projevil své milosrdenství, a protože má láska nesmí být nečinná, nabídnu jim vhodnou po-

moc, pokud ji však budou využívat k tomu, aby znovu získali mou přízeň. Nyní, v tuto hodinu, kdy se svět tak nešťastně mívá se svým Cílem, a kdy i přesto, že Slovo se už stalo tělem, smrtelníci méně dbají na své blaho a méně mého Syna vyhledávají, v době, kdy den jejich pomíjícího života rychle plyne k času západu slunce, kdy se noc věčnosti víc a víc blíží k bezbožným a kdy se pro spravedlivé rodí den bez noci, v čase, kdy se většina smrtelníků stále více utápí ve tmě své nevědomosti a svých vin, kdy utiskují spravedlivé a zesměšňují Boží děti, v době, kdy jsou mé svaté a božské zákony v opovržení při správě nespravedlivých státních záležitostí, které jsou mně nepřátelské, protože odporují mé Prozřetelnosti, v čase, kdy si bezbožníci nejméně zasluhují můj soucit, v této předurčené době si přeji otevřít bránu pro spravedlivé, skrze kterou mohou dojít k mému milosrdenství. Přeji si dát jim světlo, kterým mohou rozptýlit temnotu, jež obestírá zrak jejich ducha. Chci jim poskytnout vhodný lék pro navrácení milosti. Šťastní, kteří ho najdou, pozhnaní, kteří ho náležitě ocení, bohatí, kteří k tomuto pokladu dojdou, blahoslavení a velice moudří ti, kteří ho budou hledat a chápat jeho divy a skrytá tajemství. Toužím smrtelníkům vyjevit, jak velkou moc má přímilova Tě, která přinesla obnovu života tím, že dala smrtelnou existenci nesmrtelnému Bohu. Náhradou za to si přeji, aby v Ní jako v zrcadle viděli zázraky, které má ruka vykonala v tomto čistém Tvoru, a mohli tak ocenit velikost svého vlastního nevděku. Přeji si seznámit je s mnohým z toho, co je podle mého vznešeného úsudku o Matce vtěleného Slova stále skryté.“

10. „Tato tajemství jsem neodhalil v prvotní Církvi, protože jsou tak velká, že by se věřící při jejich rozjímání a obdivování ztráceli v době, kdy bylo více zapotřebí pevně ustavit Zákon milosti a evangelia. Přestože jsou všechna tajemství náboženství v dokonalém vzájemném souladu jedno s druhým, mohla by se lidská neznalost jejich velikosti zaleknout a znejistět v době, kdy byla víra ve vtělení, vykoupení a pravidla Nového zákona evangelia ve svých počátcích. Ze stejného důvodu řekla Osoba vtěleného Slova při poslední večeři svým učedníkům: »Mám vám ještě mnoho co říci, ale nyní to nedokážete unést.« (Jan 16,12) Tato slova byla určena celému světu, který ještě nebyl schopen

plně poslouchat Zákon milosti a přijmout víru v Božího Syna, natož aby byl připraven být zasvěcen do tajemství jeho Matky. Avšak nyní má lidstvo větší potřebu tohoto zjevení a tato potřeba na mě naléhá, abych přehléžl jeho zlé dispozice. Pokud by se nyní lidé snažili mě potěšit úctou, vírou a studiem divů, které jsou tak úzce spjaty s touto Matkou zbožnosti, a pokud by všichni začali z celého srdce prosit o její přímluvu, svět by pocítil úlevu. Nebudu již déle odpírat lidem přístup k tomuto Útočišti, k tomuto mystickému Městu. Popiš a vykresli jim Ho, jak dalece ti to tvá nedostatečnost dovolí. Nechci, aby tvůj popis a výpovědi o životě blahoslavené Panny byly pouhé názory nebo rozjímání, ale spolehlivá pravda. Kdo má uši k slyšení, ať slyší. Necht' žíznící přichází k živým vodám a opustí vyschlé cisterny. Necht' ti, kteří hledají Světlo, Ho následují až do konce. Tak mluví Pán Bůh všemohoucí!“

11. Toto jsou slova Nejvyššího pronesená při výše zmíněné příležitosti. Poslušná autority, která mi přikazuje, popíši v následující kapitole způsob, kterým jsem přijímala informace a osvětlení, i jak vidím Pána. V souladu s jeho příkazy tedy jednou na tomto místě vysvětlím, jak mi pro tuto práci ráčilo být udělováno osvětlení a potřebná pomoc s tím, že na to budu ve zbývajícím textu odkazovat.

KAPITOLA II. JAK MI TAKTO PŘIPRAVENÉ PÁN ZJEVOVAL TAJEMSTVÍ ŽIVOTA KRÁLOVNY NEBE

12. Zdálo se mi správné zahájit tento životopis vysvětlující kapitolou, ve které na jednom místě popíši, jak dalece mi bylo dáno a jak budu nejlépe moci, způsob, kterým mi Pán tyto divy zjevoval.
13. Od chvíle, kdy jsem začala užívat rozum, jsem si byla obzvláště vědoma jednoho požehnaní, které bylo, podle mého úsudku, největším mezi těmi, kterými mě božská štědrost obdařila, totiž velký a pronikavý strach z jeho ztráty. Tento strach mě přiměl a nutil k tomu, abych usilovala o lepší a bezpečnější cestu, po které bych mohla jít a kterou bych si mohla den po dni u Pána vyprošovat. Mé tělo zranil ší-

pem strachu z jeho soudů (Ž 119,120) a mě stále trápí strašlivá myšlenka: ztratila jsem snad přátelství Nejvyššího, nebo ho stále mám? Mým chlebem jsou ve dne v noci slzy, které mi tento strach vehnal do očí (Ž 42,4). Kvůli tomuto strachu, a protože je nyní nutné víc než kdy jindy, aby Pánovi přátelé praktikovali své ctnosti ve skrytosti a bez okázalosti, jsem v poslední době začala k Pánovi vysílat upřímné modlitby a prosby, když jsem současně prosila o přímluvu také Královnu a Pannu, abych byla vedena po bezpečných a lidským očím skrytých stezkách.

- 14.** V odpovědi na tyto opakované modlitby mi Pán řekl: „Neboj se, duše, a netrap se, protože ti dám stav mysli a ukážu ti cestu světla a bezpečí, kterou může znát, nebo dokonce utvořit jen její Původce. Cokoli je zevnější a nebezpečné, tě dnes opustí a tvůj poklad zůstane zcela skrytý. Pečuj o něj a chraň ho svým dokonalým životem. Povedu tě skrytou cestou bez překážek, která je spolehlivá a čistá. Jdi po ní.“ Po chvíli jsem v sobě pocítila změnu a vysoce oduševnělý stav mysli. Mé chápání dostalo nové světlo, které ho osvěcovalo a naplňovalo znalostí všech věcí v Bohu a jeho činností, takže jsem je vnímala takové, jaké samy v sobě jsou a jak je vnímá a vidí Bůh, v míře úměrné stupni jeho sdílení. Jde o poznání světla, které je svaté, něžné, čisté, jemné, pronikavé, bezpečné a hbité, které způsobuje lásku k dobru a nenávisť ke zlu. Jde o dech Boží moci a vyzařování nejjemnějšího světla, které působí na mé chápání jako zrcadlo. Tak vyšší schopnosti a vnitřní vnímání mé duše začaly zintenzivňovat svou činnost. Proto se objekt ve světle, které z něho probleskovalo, jevil být nekonečným, ačkoli vnímání zůstalo omezené a chápání konečné. Byla to vize, ve které jsem viděla Pána sedícího na trůnu velké velebnosti, kde jsem vždy s omezením smrtelníka zřetelně vnímala jeho vlastnosti. Pod závojem, který vypadal jako nejčistší křišťál, bylo možné zřetelně a jasně rozeznat obdivuhodné Boží vlastnosti a dokonalost, ačkoli tato vize nebyla úplná, přímá, jasnozřivá nebo zcela bez překážky, ale vždy přicházela prostřednictvím média, kterým byl již výše zmíněný křišťálový závoj. Vnímání skrytého není obtížné pochopitelné, ale je podivuhodné, protože mysl si je vědoma toho, že to, co vnímá, je nekonečné,

a že ten, kdo vnímá, je konečný. Mysl spočívá v naději, že jednou získá to, co vnímá, že uvidí odstraněný závoj a že nebude třeba žádné médium, jakmile bude duše zbavena smrtelného těla (2 Kor 5,6).

15. V této vizi existují tři různé cesty nebo stupně, podle různých způsobů, kterými Boží vůle komunikuje, a podle dispozic lidské vůle. Někdy se projevuje jasněji, jindy méně jasně. Někdy jsou některá tajemství zjevena bez toho, aby byl vyjeven jejich celý význam. Tyto rozdíly jsou obvykle v souladu s dispozicemi duše, protože pokud se duše neudrží v klidu nebo pokud se dopustí nějakého poklesku, byť sebe-menšího, nezakusí tuto vizi v její plnosti. Ve vizi, kterou jsem popsala, je Pán vnímán tak jasně a určitě, že neexistuje sebemenší prostor pro pochybnosti. Nicméně přesvědčení o skutečné přítomnosti Boha v této vizi vždy předchází a působí na mysl před tím, než plně pochopí, co jeho Velebnost říká. Toto vědomí vytváří příjemný nátlak mocně a nejučinněji naléhající na duši, aby postupovala v lásce, službě a poslušnosti k Nejvyššímu. V této vizi jsou objasněny velké pravdy, jak vzácná je ctnost a jak drahocenným pokladem je její praktikování a ochrana. Projeví se krása a bezpečí ctnosti a je dán mocný impuls k dobru, zatímco duši naplňuje nenávisť a odpor ke zlu a všem nezřízeným sklonům, takže toto dobro velice často tyto sklony plně ovládne. Pokud se duše těší z této vize a pokud ji neztratí, nebude nikdy přemožena (Mdr 7,30), protože tato vize dává život, bezpečí, zápal a radost. Mocně i něžně volá a pobízí duši k postupu, dává jí lehkost a bdělost, ustavuje pevně nadvládu nadřazené části bytosti nad nižší. Dokonce i tělo se v té době stává hbitým a zduchovnělým, přičemž se osvobozuje od své hrubosti a váhy.
16. Jakmile duše začíná vnímat a pociťovat tyto nádherné pocity, volá toužebně k Nejvyššímu: „Strhni mě za sebou a poběžme společně“ (Pís 1,4), protože ve spojení se svým Milovaným už nepociťuje skutky pozemského života. Ve snaze běžet za vůní mastí svého Milého začne žít více tam, kde miluje, než kde žije. Když už duše opustí svou nižší přirozenost, obrací se k ní pouze, aby ji napravila a omezovala své zvířecí choutky vášní. Pokud se ony někdy pokusí povstat ke vzpouře, duše si je rychle podmaní, protože už „nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

17. V určité míře je při všech těchto svatých úkonech a touhách pocíto-
vána pomoc ducha Krista, který je Bohem a životem duše (1 Jan 5,11)
a který se vyznačuje horlivostí, osvěcováním, svatými touhami, svět-
lem a obratností při vedení skutků, které duši vnuká. Ty jsou tako-
vé, že jen Bůh může být jejich původcem. Člověk pocítuje nepřetrži-
tou činnost lásky a důvěrné soužití s Bohem, živé a trvalé, které poutá
pozornost ducha k Božím věcem a odvrací ho od věcí pozemských.
Kristus se projevuje jako ten, kdo žije v duši, kdo vykonává svou moc
a svým světlem rozptyluje temnotu. To bychom mohli přiléhavě po-
psat jako stav, kdy stojíme ve vchodu do domu Páně, protože zde duše
vidí nádheru vycházející z lampy Božího Beránka (Zj 21,23).
18. Neříkám, že je to veškeré světlo, ale je to jeho součást, která spočí-
vá v poznání věcí, které přesahují schopnosti a síly tvora. Za podpory
této vize Nejvyšší oživuje rozum jistou pronikavostí a světlem, čímž
ho uzpůsobuje pro přijetí vznešeného vědění. Navíc takto dané po-
znání doprovází jistota, která je příznačná pro víru zakoušenou při
obvyklých pravdách zjevení. Víra doprovází vizi a Všemohoucí dává
duši schopnost vážít si hodnoty poznání a světla, kterým ji naplňuje.
Světlo tohoto poznání je neuhasitelné (Mdr 7,10) a všechny dobré
věci spolu se šlechetností velké ceny přišly ke mně s ním. Toto světlo
jde přede mnou a řídí mé kroky (Mdr 8,4), zmocnila jsem se ho ne-
omylně a toužila jsem ho sdílet bez závisti, aniž bych skrývala jeho
dokonalost. Je to účast na Božství, jehož přítomnost působí velké po-
těšení a radost. Toto světlo učí svobodně velkým věcem a ukazuje
srdce. S neodolatelnou silou zapuzuje klamně věci tohoto světa a zba-
vuje se jich, přičemž výhradně v tomto světle při pohledu na ně duch
objevuje nesmírnou hořkost. Takto osvícená duše rychle opouští po-
míjející věci a prchá do posvátného útočiště věčných pravd. Vstupuje
do vinného sklepa (Pís 2,4), kde ve mně Nejvyšší uspořádává nej-
vyšší svatou lásku. Tím mě nutí být trpělivou a bez závisti (1 Kor 13,4),
být laskavou bez rozčilování, být prostou pýchy, ctižádosti nebo hně-
vu, tím mě nutí nesmýšlet o nikom špatně a všechno snášet. Jeho hlas
je stále ve mně (Př 8,1) a skrytě mě s velkou naléhavostí napomíná,
abych konala to, co je nejvyšší svaté a čisté. Všemmu mě učí, a když v ně-

čem se méně zaostávám, vytýká mi to, aniž by přehlédł i to nejmenší.

19. To je světlo, které v jednom a témže okamžiku osvětluje, zvětšuje horlivost, učí a kárá, trestá a oživuje, volá a odrazuje, varuje a nutí, které jasně ukazuje rozdíl mezi dobrem a zlem, které odhaluje skrytost, hloubku, délku a šíři (Ef 3,18), které mi odhaluje svět, jeho stav, sklony, klamy, lži a faleš těch, kteří ho milují a užívají. Především mě však učí pohrdat světem, šlapat po něm a povznášet se k nejvyššímu Pánu a Vládci vesmíru. V jeho vznešenosti vidím a poznávám řád všech věcí (Mdr 7,17), moc živlů, počátek, střed a konec času, jeho proměny a různorodost, postupující běh let, harmonii všeho tvorstva a jeho vrozené vlastnosti, všechna tajemství lidí, jejich skutky a myšlenky, to, jak daleko zbloudili od Pána, nebezpečí, ve kterém žijí, a omyly na jejich cestě; státy a vlády, omezenost jejich existence, jejich velkou nestabilitu, jejich začátek a jejich konec, správné a chybné principy, kterými se řídí. To vše je možné poznat a zřetelně vidět v Bohu prostřednictvím toho světla, dokonce tak dalece, že je možné rozlišit věci týkající se jednotlivých osob a okolností. Jakmile však duše klesne do nižšího a obvyklejšího stavu, ve kterém musí využívat pouze podstatu nebo získané návyky z tohoto osvětlení, a nemůže se těšit z jeho úplného lesku, je toto vznešené a výše popsané poznání osob, okolností a skrytých myšlenek omezenější a skromnější. V tomto nižším stavu vnímám pouze natolik, nakolik je to nezbytné pro to, abych se vyhnula nebezpečí, prchala před hříchem a pociťovala upřímný soucit s jinými lidmi, i když mi není současně dovoleno s někým otevřeně mluvit o tom, co mi bylo zjeveno o jeho zlém stavu.

Nemohla bych to udělat, ani kdybych se o to snažila, protože se mi zdá, že bych oněměla, pokud by mi Původce toho světla nedovolil nebo nenařídil, abych někoho z bližních napomenula. Avšak ani při takových příležitostech nesmím odhalit povahu svého poznání, ale jsem nucena promlouvat k srdci s využitím prostých argumentů jednoduchého, obvyčejného a láskyplného přesvědčování v Bohu. Současně jsem vyzývána k modlitbě za jejich potřeby, které jsou mi sděleny.

- 20.** Přestože mi byly tyto věci zjeveny s největší jasností, dosud mi Pán nikdy neukázal konečnou zkázu jakékoli duše, která si sama přivodila zatracení. Toto poznání je mi Boží Prozřetelností odpíráno, protože spravedlivý Bůh nepovažuje za vhodné zjevovat zatracení duše s výjimkou nějakého důležitého záměru. Myslím si také, že kdybych došla k poznání tak velké zkázy, mohla bych zemřít žalem. To by byl nepochybně důsledek takového odhalení, bezpochyby takový by byl účinek zjevení tak hrozného, tak velký žal způsobený pohledem na duši na věky odloučenou od Boha. Já jsem také Pána prosila, aby mi neukazoval žádného člověka, který si sám přivodil své zatracení. Nemohla bych odmítnout i za cenu vlastního života osvobození kohokoliv z moci hříchu, ani bych nic nenamítala proti tomu, vidět aktuální stav takové duše, ale kéž bych nikdy neviděla nikoho, kdo je mimo spásu!
- 21.** Toto světlo mi nebylo dáno proto, abych odhalovala svá jednotlivá tajemství, ale abych ho obezřetně a moudře užívala. I když to začalo být vedlejší, zůstávalo toto světlo se mnou jako nějaká podstata, která oživuje a pochází od samého Boha, a ve zvykovém jednání zajišťovat si dobrou vládu nad nižšími choutkami a pocity. Kromě toho se v nadřazené části své duše těším z vizí, příbytku pokoje, chápání tajemství a svatosti života Královny nebe i jiných tajemství týkajících se víry, která mi byla stále zjevována a zpřítomňována v tomto nikdy nechybujícím světle. Pokud se někdy jako tvor snížím k tomu, abych se věnovala lidským záležitostem, začne mě Pán brzy volat se sladkou, ale přísnou vážností a znovu poutá mou pozornost k jeho slovům a učení, k uvědomělému rozjímání těchto tajemství, milostí, ctností a k vnější i vnitřní činnosti Panenské Matky, kterou vysvětlím později.
- 22.** Tak, když jsem ve stavu výše uvedeného osvětlení, vidím také a poznávám Královnu a Paní, jak se mnou mluví, a také anděly v jejich přirozenosti a vznešenosti. Někdy je vidím a poznávám v Pánu a jindy je vidím samotné s tím rozdílem, že když vidím jen je samotné, sestoupím na nižší úroveň poznání. Vnímám také tento rozdíl, který vyplývá z předmětu a druhu poznání. Na této nižší úrovni vize vidím,

hovořím a naslouchám svatým knížatům, přičemž oni se mnou rozmlouvají a vysvětlují mi mnohá tajemství, která mi Pán ukázal. Rovněž Královna nebe mi zjevuje a předkládá různá tajemství svého nejvyššího svatého života. Velice jasně rozpoznávám každou z těchto svatých osob a pociťuji božské účinky, které každá z nich vzbuzuje v mé duši.

23. Když však vidím stejné osoby v Pánu, vidím je jako v zrcadle svobodně nastaveném jeho Velebností, ve kterém mi podle své libosti ukazuje svaté s velkou jasností a s nejněžnějšími účinky na mou duši. V tomto podivuhodném světle vejde ve známost i sám Pán, rovněž i svatí a jejich vynikající ctnosti a obdivuhodné skutky, jakož i způsob, jímž tyto ctnosti praktikují prostřednictvím milostí, které je k tomu všemu uschopňují (Flp 4,13). V takovém stavu poznávání je tvor naplněn větší a úplnější radostí, která ještě více umocňuje sílu a spokojenost duše, přičemž ji udržuje v rovnováze, jako by byla v jejím těžišti. Protože čím více je toto světlo duchovní a čím méně tělesné nebo pomyslné, tím mocnější a vznešenější jsou účinky a tím také podstatnější a určitější získané poznání. Přesto i zde existuje rozdíl, protože vize a poznávání samého Boha, jeho vlastností a předností je nadřazené a jejich účinky nejvyšší nežné a vlídné, zatímco vize a poznávání tvorů, a to i v Pánu, je nižšího řádu. Zdá se mi, že tato podřadnost vzniká v samotné duši, protože její vlastní schopnost vize je omezena tak, že nemůže mít tak intenzivní účast nebo vnímání Boha, když Ho vidí spolu s jinými tvory, než když Ho vidí samotného bez tvorů. Také tato vize samotného Boha je doprovázena větší plností radosti než vize tvorů v Bohu. Poznávání Božství je tak křehké, že účast na jakékoli jiné věci s Ním spojené narušuje do jisté míry jeho čírost, přinejmenším po dobu, kdy budeme v našem smrtelném stavu.

24. V nižším stavu, o kterém jsem se zmínila, vidím nejsvětější Pannu, anděly samy o sobě i způsob, kterým ke mně mluví, kterým mě učí a osvěćují. Vyrozuměla jsem, že je to podobný způsob, kterým se andělé vzájemně osvěćují, kterým spolu komunikují a mluví, když andělé z vyššího řádu osvěćují anděly z nižšího řádu. Pán je prvotní příčinou tohoto světla, ale Královna, která je přijala v jeho nejvyšší plnosti, je sdílí jakoby nějakým kanálem s vyšší částí mé duše, takže začínám

poznávat její dokonalost, výsady a tajemství stejným způsobem, jako si podřízení andělé uvědomují to, co jim sdělují nadřazení duchové. Poznávám Ji také podle učení, kterému mě vyučuje, podle jeho příznačných účinků a jiných vlastností, které pociťuji, zakouším a které svědčí o čistotě, vznešenosti a opravdovosti těchto vizí. Nesetkávám se v nich s něčím nečistým, temným, nepravdivým nebo podezřelým, přičemž mi současně nic svaté, čisté a pravdivé nezůstává skryto. K těm u mě dochází v úměrné míře, když rozmlouvám s anděly, protože mi sám Pán často sděloval, že mě osvěcují a komunikují se mnou stejným způsobem, kterým rozmlouvají mezi sebou navzájem. Často dochází k tomu, že se tato osvětlení ke mně dostávají postupně všemi těmito kanály a cestami. Pán mi dává schopnost něco pochopit neboli osvěcení, nejsvětější Panna mi ho vyjeví a andělé ho vyjádří slovy. Jindy, a to je nejobvyklejší případ, mi své svaté učení předává sám Pán a někdy nejsvětější Královna nebo svatí andělé. Stává se také, že je mi dáno věci pouze pochopit a je ponecháno na mně, abych našla vhodné pojmy pro popsání toho, co chápe můj rozum. Při hledání vhodných pojmů se mohu, pokud to Bůh dopustí, mylit, protože jsem jen nevědomá žena a musím spoléhat jen na to, co jsem slyšela. Pokud se při vysvětlování mých vizí vyskytnou nějaké obtíže, radím se se svým Pánem a duchovním vůdcem, zejména v obtížnějších a svízelnějších záležitostech.

- 25.** V tomto rozpoložení a stavu zřídka mám jasné a konkrétní vize, někdy však mám více nejasné a nekonkrétní vize, které jsou mnohem nižšího stupně než ty vznešené, více duchovní, myšlenkové vize, o kterých jsem až dosud mluvila. Mohu však s jistotou tvrdit, že ve všech duchovních osvěceních, která přijímám, ať už jsou velká či malá, nižší či vyšší, ať už přichází od Pána, nejsvětější Panny nebo svatých andělů, ve všech dostávám nejvyšší bohaté světlo a pomoc spásy, ony mi umožňují vidět a poznávat pravdu a cestu k větší dokonalosti a svatosti. Cítím v sobě božskou sílu, která mě nutí usilovat o větší čistotu mé duše a o pokrok v milosti Pána, takže jsem schopná pro ni zemřít a jednat ve všem s větší dokonalostí. Prostřednictvím všech těchto různých stupňů a způsobů vnímání, které jsem již popsala, se učím poznávat

všechna tajemství života Královny nebe, k velkému pokroku a potěšení mého ducha. Za to vše z celého srdce a myslí děkuji Všemohoucímu, vyvyšuji Ho, klaním se Mu a chválím Ho jako všemohoucího, svatého, silného a obdivuhodného Boha, hodného cti, vznešenosti, slávy a vážnosti po všechny věky věků. Amen.

KAPITOLA III. O POZNÁNÍ BOŽSTVÍ, KTERÉ MI BYLO UDĚLENO, A O ROZHODNUTÍ STVOŘIT SVĚT

26. Ó nejvyšší Králi a nejmoudřejší Pane, jak nevyzpytatelná jsou tvá rozhodnutí a nepochopitelné tvé cesty! (Řím 11,33) Nepřemožitelný Bože, který jsi věčně Živý (Sir 18,1), jehož počátek není znám! Kdo může pochopit tvou velikost a kdo může být hoden tvých nejvelkolepějších děl, nebo kdo Ti může říci, proč jsi je stvořil (Řím 9, 20)? Protože jsi vyvýšen nad ně nade všechny, nemůže Tě náš zrak dostihnout a náš rozum pochopit. Buď veleben, velkolepý Králi, protože jsi ráčil ukázat mně, své otrokyni a odpornému červu, velká a nejvyšší vznešená tajemství, povznesl jsi můj příbytek a pozvedl mého ducha do výšin, ve kterých jsem viděla nevyslovitelné věci. Viděla jsem Pána a Stvořitele všech věcí, vnímala jsem vznešenost Bytosti, která existovala sama o sobě před tím, než stvořila jakoukoli jinou věc. Nevím, jakým způsobem mi to bylo zjeveno, ale vím, co jsem viděla a vnímala. Jeho Majestát obsahující všechny věci si je vědom toho, že zatímco mluvím o jeho Božství, jsou mé myšlenky nehybné, má duše nepokojná, mé schopnosti nečinné, a že vyšší část mé bytosti opouští nižší a živočišnou část, pohrdá tím, co je smyslové, a prchá ke svému Milému, přičemž opouští neživé tělo, které by měla udržovat při životě. Při těchto výletech a odloučeních lásky přetékají mé oči slzami a můj jazyk oněmí. Ó můj nejvyšší a nepochopitelný Pane, nekonečný Předměte mého chápání! Jak zničená se cítím být při pohledu na Tebe, Nezměrný a Věčný, jak se mé bytí plazí prachem, když sotva chápe, čím je! Jak se může má bezvýznamnost a bída odvážit obdivovat tvou velkolepost a velikost? Oživuj, ó Pane, mou bytost, posiluj můj zrak a vdech-

ni život mému strachu, abych byla schopna popsat, co jsem viděla, a splnit tak tvůj příkaz.

- 27.** Viděla jsem Nejvyššího a současně pochopila, jaký je sám o sobě jeho Majestát. Přijala jsem jasné povědomí a pravdivý vjem významu pojmu Bůh, který je nekonečný ve své podstatě a vlastnostech, který je věčný a vyvýšený nad vším, který existuje ve třech Osobách, a který je jediným pravým Bohem. Ve třech Osobách proto, že sestává ze tří činností vědomí, chápání a vzájemné lásky, jako jediný Bůh pro zajištění dobrodiní věčné jednoty. Je to Trojice Otce, Syna a Ducha Svatého. Otec nebyl učiněn, stvořen ani zplozen, nemůže být vytvářen nebo mít svůj počátek. Vnímala jsem, že Syn odvozuje svůj původ pouze z Otce věčným plozením, že jsou si oba rovni ve svém trvání a věčnosti a že je Syn plozen plodností Otcova rozumu. Duch Svatý vychází z Otce a Syna prostřednictvím lásky. V této nedělitelné Trojici není nic, co by bylo možné označit jako první nebo poslední, větší nebo menší. Všechny tři Osoby jsou stejně věčné a věčně si rovné, v tom spočívá jednota podstaty Trojice Osob. Stejně tak nejsou tyto Osoby navzájem smíchány, aby tvořily jednoho Boha, ani není božská podstata rozdělená, aby utvořila tři Osoby existující rozdílně jako Otec, Syn a Duch Svatý. Nicméně utvářejí jedno a totéž Božství, kde jsou si jednotlivé Osoby zcela rovny ve slávě, vznešenosti, moci, věčném bytí, v nesmírnosti, moudrosti, svatosti a ve všech vlastnostech. I když toto Božství utvářejí tři Osoby, ve kterých všechny tyto nekonečné dokonalosti existují, je to jediný a pravý Bůh, svatý, spravedlivý, mocný, věčný a nezměrný.
- 28.** Také jsem obdržela poznání toho, jak tato Trojice vnímá sama sebe prostou vizí, bez nutnosti nové nebo odlišné formy poznání, přičemž Otec ví to, co ví Syn, a Syn s Duchem Svatým ví, co je skryté v Otcově mysli. Pochopila jsem také, jak se navzájem milují jednou a toutéž nesmírnou a věčnou láskou, jaká je jejich jediná nedělitelná a rovná jednota vědomí, lásky a skutků, jaká je jejich jednoduchá, nehmotná a nedělitelná přirozenost, božská podstata pravého Boha, ve které jsou spojeny a sjednoceny všechny dokonalosti ve své nejvyšší a nekonečné míře.

- 29.** Naučila jsem se také chápat kvalitu těchto dokonalostí nejvyššího Pána: že je krásný bez vady, velký bez míry, dobrý bez nutnosti výhrad, věčný bez trvání času, silný bez slabosti, žijící bez známek zkázy, pravdivý bez klamu, přítomný na všech místech, která vyplňuje, aniž by je zabíral, je ve všech věcech, aniž by zabíral nějaký prostor. Neexistuje žádný rozpor v jeho laskavosti, ani vada v jeho moudrosti. Ve své moudrosti je nevyzpytatelný, v rozhodnutích hrozný, v soudech spravedlivý, ve svých myšlenkách nejvyšší skrytý, ve svých slovech nejvyšší pravdivý, ve svých skutcích svatý, ve svém bohatství bohatý. Žádný prostor není pro něj příliš široký a stísněnost omezující, jeho vůle je neměnná, zármutek mu nepůsobí bolest, minulost pro něho nepomíjí a budoucnost nepřichází. Ó věčná Nesmírnosti, jak neomezenou expanzi jsem v Tobě viděla? Jakou rozlehlost vidím ve tvém nekonečném Bytí? Zrak se neomezuje ani nevyčerpává v propasti tvé Bytosti. Je to neměnná podstata, Bytí nad vším ostatním bytím, nejdokonalější svatost, nejvyšší stálá pravda, je to nekonečnost, délka, šířka, výška, hloubka, sláva a její původ, odpočinek bez únavy, nezměrná dobrota. To vše jsem vnímala v jednom okamžiku, ale síly k plnějšimu popisu se mi nedostává.
- 30.** Viděla jsem Pána takového, jaký byl před stvořením čehokoliv, a s velkým úžasem jsem pátrala zrakem po místě, kde stál trůn Nejvyššího, protože ještě neexistovalo nejvyšší ani nižší nebe, neexistovalo slunce, měsíc ani jiné hvězdy, ani živly, byl pouze Stvořitel bez čehokoli z jeho stvoření. Vše bylo prázdné, bez přítomnosti andělů, lidí nebo zvířat. Pochopila jsem, jak je nutné uznat, že Bůh má své bytí v sobě a že netrpí nouzí a ani nepotřebuje nic ze stvořených věcí, protože je ve svých vlastnostech po stvoření stejně nekonečný jako před stvořením věcí, přičemž bude mít tyto vlastnosti po celou věčnost, protože v Něm existují jako v nezávislé, nestvořené podstatě. V žádné dokonalosti, která je sama o sobě čistá a z podstaty taková, nemůže chybět jeho Božství, protože Božství je jedinou věcí, která z podstaty je a která obsahuje všechny dokonalosti stvořených věcí v nejvyšší významné a nevýslovné míře. Všechny ostatní bytosti, jak dalece existují, mají svou existenci jen díky tomuto nekonečnému Bytí, jako důsledky působení této příčiny.

- 31.** Vyrozuměla jsem, že Nejvyšší byl v klidovém stavu svého bytí, když se tři Osoby, vyjádřeno naším chápáním věcí, rozhodly sdílet své dokonalosti jako dobrovolný dar. Pro lepší názornost musím podotknout, že Bůh sám o sobě chápe všechny věci v jednom nedělitelném, nejvyšším prostém a okamžitým aktu vědomí. Nemusí přecházet od poznávání jedné věci k poznání jiné věci tak, jako to děláme my. Nemusí svým rozumem rozlišit a pochopit nejdřív jednu věc, aby pak mohl pokročit v poznání jiných věcí tím, že si je dá do souvislosti s věcmi, které už pochopil. Bůh vnímá všechny věci společně v jejich jednotě, bez rozlišování toho, co bylo nebo co bude, protože všechny věci jsou společně ve své jednotě obsaženy v jeho božském a nestvořeném vědomí právě tak, jako jsou obsaženy a uzavřeny v jeho nekonečné Bytosti od svého prvopočátku.
- 32.** V tomto poznání Boha, které je obvykle označováno jako poznání ryzího rozumu, nesmíme, v souladu s přirozenou nadřazeností rozumu nad vůlí, přehlédnout určitou posloupnost, ovšem ne časovou, ale přirozenou, protože vnímáme, že akt rozumu předchází svou povahou akt vůle. Při našem způsobu přemýšlení o věcech přemýšlíme sami o sobě aktem rozumu odtrženě od rozhodnutí nebo přání něco vykonat. V této první fázi nebo chvíli tři božské Osoby aktem rozumu potvrdily možnost vytvoření vnějšího světa a všeho tvorstva, které bylo, je a bude.
- 33.** I když nejsem hodna znát řád, podle kterého Bůh postupoval, nebo který můžeme, jako lidé, ve výnosu stvoření vnímat, ráčila si přesto jeho Velebnost povšimnout mé žádosti, kterou jsem v tom ohledu vznesla. Požádala jsem Ho, aby mě seznámil s postavením, které zaujímal Boží Matka a naše Královna v Božím vědomí. Tak dobře, jak jen budu moci, vyjádřím to, co mi odpověděl a vyjevil, přičemž povím také něco o zákonitostech, které jsem s Boží pomocí v těchto myšlenkách rozpoznala. Budu je popisovat v časové posloupnosti, protože jinak není možné přizpůsobit poznatky z této božské nauky našim schopnostem. Tato nauka se nazývá naukou zjevení a sestává z božských představ či obrazů tvorů, které se Bůh rozhodl povolát do existence a které jsou dílem jeho mysli, díky níž má o tvorech nekonečně přesnější povědomí, než jaké kdy budeme moci mít my.

34. Ačkoliv je božské vědomí jednolitě, nejvyšší přímočaré a nedělitelné, je nutné vědomí božského rozumu a poznání jeho vůle rozdělit do mnoha okamžiků nebo do mnoha různých kroků, podle toho, jak odpovídají zákonitostem stvořených věcí, protože věci, které vidím, je mnoho a protože v nich existuje určitý pořádek, podle kterého jsou některé první a jiné následují. Protože existence některých tvorů umožňuje existenci jiných tvorů, jsou jejich existence na sobě závislé. V souladu s tím říkáme, že Bůh zamýšlel a rozhodl se vykonat jedno předtím, než vykonal něco jiného, a že kdyby si ve své nauce zjevení nepřál mít nebo do ní nezahrnul to první, nepřál by si ani to, co by následovalo. Avšak z tohoto způsobu vyjadřování nesmíme usuzovat na to, že Bůh vše vytvořil řadou aktů rozumu nebo vůle, spíše tím chceme jen naznačit, že jedni tvorové jsou závislí na druhých a že vznikali jeden po druhém. Aby bylo možné snadněji pochopit způsob tvoření, uplatňujeme řád věcí tak, jak ho objektivně vidíme, na úkony božského rozumu a vůle při jejich utváření.

KAPITOLA IV. JAK JSOU BOŽSKÁ ROZHODNUTÍ ROZDĚLENA PODLE POSLOUPNOSTI A CO SE BŮH V KAŽDÉM KROKU ROZHODL SDÍLET NAVENEK

35. Pochopila jsem, že tento řád sestává z následujících kroků. V prvním kroku Bůh poznal své nekonečné vlastnosti a svou dokonalost spolu se sklonem a nevýslovnou chutí zevně se sdílet. Toto poznání Boží potřeby zevně se sdílet je na prvním místě. Když Boží Majestát uviděl povahu svých nekonečných dokonalostí, jejich ctnost a jejich se vznešeností působící účinnost, pocítil, že by bylo spravedlivé a nejvyšší vhodné a jakoby povinné a nutné se sdílet, aby vyhověl svému sklonu sdílet a uplatňovat svou velkorysost a shovívavost tím, že se bude navenek se vznešeností dělit o nekonečné poklady obsažené ve svém Božství. Protože je ve všem nekonečný, je pro Něho mnohem přirozenější sdílet dary a milosti, než pro plamen šlehat vzhůru, pro kámen

padat dolů nebo pro slunce vyzařovat světlo. Tato nezměrná hloubka dokonalostí, tento nadbytek pokladů, toto nekonečné bohatství bylo uvedeno do pohybu svým vlastním sklonem ke sdílení. Současně si je Bůh vědom toho, že se rozdělováním darů a milostí jeho bohatství nezmění, ale že existuje jen jediná cesta, jak ho zvětšit, totiž nechat tyto dary vytékat z nevyčerpatelné studnice svého bohatství.

- 36.** Toto vše viděl Bůh v prvním kroku po vnitřní komunikaci prostřednictvím věčného vyzařování. Když se sám v sobě přistihl být jaksi zavázán zevně se sdílet, vnímal, že udělat to by bylo tak svaté, spravedlivé, milosrdné a božské, že už Ho pak nemohlo nic zadržet. V souladu s naším způsobem chápání můžeme dění v Božím vědomí přirovnat k situaci, kdy by naše mysl nebyla spokojená a neměla klid, dokud by nedosáhla toho, po čem touží, totiž tvorstva, u kterého a s nímž by On prostřednictvím sdílení svého Božství a dokonalosti nacházel své potěšení.
- 37.** V tomto osvětlení a poznání, jež přijímám, jsou dvě věci, které přivádí mé vlašné srdce k údivu a k až sebezničujícímu rozdílení. První z nich je sklon a palčivá touha, kterou vidím u Boha, a pevně odhodlání sdílet své Božství a poklady svých milostí. Druhou věcí je nevyřetitelná a nepochopitelná nezměrnost dobrých darů, které, jak vidím, touží rozdělovat v souladu s tímto svým rozhodnutím a záměrem s tím, že i přesto zůstane stejně nekonečný, jako by nic nerozdal. V této touze a sklonu, které jeho Velebnost naplňují, Ho vidím připraveného posvěcovat, ospravedlňovat a zaplavovat dary a dokonalostí celé tvorstvo jako celek i každého jednotlivého tvora zvlášť. Byl by připraven dát každému tvorů víc, než mají všichni andělé a serafové dohromady. A i pokud by byla každá kapka v oceánu a každé zrnko na jeho březích, všechny hvězdy, planety, živly a všichni tvorové schopni užívat rozumu a jeho darů, mohli by je přijímat bez míry, pokud by byli na jejich přijetí připraveni a nekladli jejich přijetí žádné překážky. Ó, jak strašně zlomyslný je hřích, který jediný je schopen zastavit dravý proud tak velkých a věčných darů!
- 38.** Druhým krokem bylo potvrzení a určení cíle a záměru tohoto sdílení Božství navenek, totiž, že by mělo přispět ke zvětšení jeho slávy, k vy-

výšení jeho Majestátu a k tomu, aby se mohla projevit jeho velikost. Toto své vyvýšení viděl Bůh jako cíl, kvůli kterému by se sdílel, stal se známým svou štedrostí při rozdělování svých vlastností a kvůli kterému uvedl do pohybu svou všemohoucnost, aby mohl být poznáván, chválen a veleben.

- 39.** Třetí krok sestával z výběru a určení řádu a uspořádání, nebo jinak řečeno, režimu tohoto sdílení, aby mohl být adekvátním způsobem naplněn nejvznešenější cíl, totiž řád, který by bylo vhodné při sdílení Božství a božských vlastností zachovávat tak, aby tato činnost Páně mohla být vhodně odůvodněna, mohla mít vhodný cíl a aby mohla postupovat s nejvyšší krásnou a obdivuhodnou poslušností, harmonií a podřízeností. V tomto kroku bylo především rozhodnuto o tom, že by Boží Slovo mělo převzít tělo a stát se viditelným. Dokonalost a skladba nejsvětějšího lidství Krista, našeho Pána, byla definována a vymodelována v božském vědomí. Dále byl vytvořen ideál pro zbytek lidstva napodobením Kristova vzoru. Božská mysl předurčila soulad a krásu lidské přirozenosti sestávající z těla a oživující duše, obdařené schopností poznávat a těšit se ze svého Stvořitele, schopností rozeznávat mezi dobrem a zlem a milovat svobodnou vůlí tohoto svého Pána.
- 40.** Toto podstatné sjednocení lidství a Božství druhé Osoby Nejsvětější Trojice, jak jsem pochopila, bylo prvotním podnětem a cílem před všemi ostatními, kvůli kterému se měla božská inteligence a vůle zevně projevit, přičemž důvody pro to jsou nejvyšší vznešené, takže je nemohu vysvětlit. Jedním z těchto důvodů je, že Bůh po tom, co sám sebe poznal a začal milovat, by proto měl, podle správného pořádku, znát a milovat to, co se nejvyšší důvěrně blíží jeho Božství, jako je tomu u podstatného sjednocení. Dalším důvodem bylo, že by se Božství, které se sdílelo niterně, mělo sdílet i zevně, protože tak by božská vůle i záměr začaly naplňovat své dílo s ohledem na nejvyšší cíl a jeho vlastnosti by byly sdíleny v nejkrásnějším řádu. Oheň Božství by se v největší míře rozšířil na to, co by s Ním bylo v nejplněnější míře spojené, totiž na podstatné sjednocené lidství, a jeho Božství by se sdílelo v nejvyšším a nejvyšší vznešeném stupni s Tím, který měl být nejbližší

Bohu svým božským poznáváním, láskou a sdíleným dílem a slávou Božství. Neboť Bůh (vyjádřeno podle našeho nízkého stupně chápání) nemohl ohrozit dosažení tohoto cíle, protože jedině On sám mohl být přiměřeným a hodným objektem tak podivuhodného působení. Bylo také vhodné, ba nezbytné, aby Bůh v případě, kdy měl stvořit tak mnoho tvorů, je stvořil v takové harmonii a podřízenosti, aby to bylo v rámci možností nejvyš podivuhodné a nádherné! V souladu s tím musí být tyto tvorové podřízeni svrchovanému Představenému, který by měl být, jak dalece je to možné, co nejvíce sjednocen s Bohem, aby tak prostřednictvím Něho mohli sdílet a být spojeni s jeho Božstvím. Z těchto a jiných důvodů, které nemohu vysvětlit, mohla být důstojnost Božího díla zajištěna pouze vtělením Slova, skrze které mělo stvoření nabýt nejvyš krásného řádu, který by bez Něho nebyl možný.

41. Čtvrtým krokem bylo určení darů a milostí, které měly být svěřeny lidství Krista, našeho Pána, ve spojení s Božstvím. Zde Nejvyšší otevřel štědré ruce své všemohoucnosti a jiných vlastností, aby obohatil nejsvětější lidství a duši Krista co možná nejvyšší plností svých darů a milostí. Tím se naplnilo, co později řekl David: „Řeka! Její ramena blaží Boží Město.“ (Ž 46,5) Když proud jeho darů přetékal do lidství Slova, sdílel s Ním všechno vlité vědění, milost a dobrotu, které byla svatá duše Slova schopná přijmout a kterými vybavil tuto bytost, která měla být Bohem, pravým člověkem a současně Hlavou všech tvorů schopných milosti a slávy, aby se mohli na účincích tohoto dravého proudu podílet takovým způsobem, jakým se pak skutečně stalo.
42. S tímto krokem jsou také podle přirozeného řádu svázána ustanovení a předurčení týkající se Matky vtěleného Božího Slova, protože při tomto úkolu byla, jak jsem pochopila, více než kde jinde nutná spoluúčasť čistého tvora. Tak byla počata před všemi tvory v Boží mysli, a to takovým způsobem a v takovém stavu, který je uzpůsobený a hodný důstojnosti, dokonalosti a darů lidství jejího nejsvětějšího Syna. Ihned do Ní začala s veškerou svou dravostí přetékat řeka Božství a jeho vlastností v míře, kterou je pouhý tvor schopen přijmout a která je hodná vznešenosti Boží Matky.

43. Ve světle poznání těchto vznešených tajemství a ustanovení musím doznat, že jsem unesena obdivem a upadám do vytržení. Při vnímání této nejvyšší svaté Bytosti, zformované a zplozené od samého počátku a přede všemi věky v božské mysli, radostně a jásavě velebím Všemohoucího za toto obdivuhodné a tajemné rozhodnutí, kterým pro nás utvořil tak čistou, velkou, tajemnou a božskou Bytost hodnou spíše obdivu a chvály všech tvorů než toho, aby byla někým popisována. V údivu bych mohla spolu se svatým Dionýsiem z Areopagu říci: „Pokud by mě nepoučila víra a pokud by mi Bohem udělené světlo o tom, co jsem viděla, nedalo jistotu, že to byl Bůh, který načrtl její obraz ve své mysli, a že jediné jeho všemohoucnost byla a je schopná vytvořit tak věrnou podobiznu svého Božství, pokud, říkám, by mi to vše nebylo zjeveno v jednom okamžiku, mohla bych začít přemýšlet o tom, zda v sobě tato panenská Matka nemá božskou moudrost.“
44. Ó, kolik slz prolily mé oči a jaký bolestný údiv ovládl mou duši, když jsem viděla, že tento božský zázrak není uznáván a že zázraky Nejvyššího nejsou zjevné všem lidem. Mnohé z toho je známé, ale mnohem víc neznámé, protože tato zapečetěná kniha nebyla dosud otevřena. Jsem unesena vnímáním tohoto Božího stánku a uvědomuji si, že jeho Původce se stává jeho stvořením obdivuhodnějším než skrze stvoření celého zbytku světa, třebaže rozmanitost tvorů vyjevuje obdivuhodnou moc jejich Stvořitele. V této Královně samotné je obsaženo a uchováno více pokladů než ve všech ostatních věcech dohromady, přičemž rozmanitost a vzácnost jejího bohatství oslavuje Pána víc než veškeré množství zbytku tvorstva.
45. Zde byl, podle našeho způsobu chápání, dán slib a jakoby uzavřena smlouva se Slovem o míře svatosti, dokonalosti, darů a milostí, které by měla mít Maria, jeho Matka, a také o ochraně, podpoře a obraně, která by měla být poskytnuta tomuto pravému Městu Božímu, ve kterém jeho Majestát přemýšlí o milostech a zásluhách, jež pro sebe Maria získala, a současně o ovoci, které má být nashromážděno pro jeho lid láskyplným splácením jeho Velebnosti. Ve stejném kroku, na třetím a posledním místě se Bůh rozhodl stvořit oblast a sídlo, kde by mělo vtělené Slovo se svou Matkou rozmlouvat a přebývat. Pro ně

především Bůh stvořil nebe a zemi s jejich hvězdami a živly i se vším, co je v nich obsaženo. Druhotně tento úmysl a rozhodnutí v sobě zahrnovaly stvoření bytostí, jimž by měl být Ježíš hlavou a králem, aby mohla být všechna nezbytná a vhodná opatření provedena s královskou prozřetelností předem.

- 46.** Přecházím k pátému kroku, ačkoli jsem ve skutečnosti už našla, co jsem hledala. V tomto pátém ustanovení bylo rozhodnuto o stvoření andělské přirozenosti, která je dokonalejší a podobnější duchovnímu bytí Božství, přičemž bylo současně rozhodnuto o uspořádání velkého počtu andělů do devíti sborů a tří hierarchií. Ti byli stvořeni jako první ze všech proto, aby Boha oslavovali, sloužili jeho božské Velebnosti a aby Ho poznávali a milovali, takže byli druhotně předurčeni k tomu, aby pomáhali, chválili, ctili, klaněli se a sloužili božskému lidství věčného Slova, které měli uznávat jako Hlavu a ctít v jeho Matce, nejvyšší svaté Marii, Královně těchto andělů. Těmto andělům bylo dáno pověření, aby je „na svých rukou nesli, aby nohou nenarazili o kámen“ (Ž 91,12). V tomto kroku pro ně Kristus, náš Pán, svými předpokládanými, ale v Božím vědomí již existujícími nekonečnými zásluhami získal všechny milosti, které měli přijmout. Kristus byl jmenován jejich Hlavou, Vzorem a svrchovaným Králem, kterému mají být poddáni. I kdyby byl počet andělů nekonečný, zásluhy Krista, našeho nejvyššího Dobra, by byly nadbytečně dostačující pro to, aby byli zaopatřeni potřebnými milostmi.
- 47.** Do tohoto kroku také spadá vyvolení dobrých a zavržení špatných andělů. Bůh viděl v tomto kroku prostřednictvím svého nekonečného vědění skutky prvních i těch druhých. V souladu se svou svobodnou vůlí a milosrdnou štědrostí viděl také oprávněnost vyvolení těch, kteří poslechli a vzdávali Mu úctu, a spravedlivé odsouzení těch, kteří ve své pýše a neposlušnosti v důsledku své nezřízené seblásky povstali proti jeho Velebnosti. Ve stejném kroku bylo rozhodnuto o vytvoření nejvyššího nebe pro projevení jeho slávy a odměňování dobra, o vytvoření Země a jiných nebeských těles pro jiné tvory, a nadto i o vytvoření pekla ve středu nebo v hloubi Země pro potrestání špatných andělů.

48. V šestém kroku bylo rozhodnuto o stvoření lidí a lidského společenství pro Krista, který byl již formován v božské mysli a vůli, přičemž lidé měli být vytvořeni podle jeho obrazu a podoby, aby vtělené Slovo mohlo najít sobě podobné, ale Jemu podřízené bratry, lid jeho vlastní přirozenosti, kterému by mohl být Hlavou. V tomto kroku byl stanoven postup vytvoření celého lidstva, které mělo začít od jednoho muže a jedné ženy a které se mělo rozšiřovat množением do chvíle, kdy se v předurčeném pořadí měla narodit Panna a její Syn. Vzhledem k zásluhám Krista, našeho Spasitele, byly předurčeny milosti a dary a také prvotní spravedlnost, pokud by ji jen byli zachovali. Adamův pád a v něm pád všech ostatních byl předvídan, kromě Královny, která nebyla do tohoto ustanovení zahrnuta. Lékem na tento pád bylo rozhodnutí, že nejsvětější Lidství má být schopné trpět. Vyvolení byli vybráni svobodně darovanou milostí a již známí zavrženci byli souzeni podle přesně definované spravedlnosti. Vše, co bylo vhodné a nezbytné pro zachování lidstva a dosažení cíle vykoupení a předurčení, bylo předem připraveno, aniž by to zasahovalo do svobodné vůle lidí, protože takové ustanovení bylo ve větším souladu s Boží přirozeností a spravedlností. Nebylo jim učiněno bezpráví, protože pokud mohli svobodnou vůlí hřešit, tak se mohli s pomocí milosti a světla rozumu hříchu zdržet. Bůh neporušil práva nikoho, protože nikoho neopustil ani nikomu neodepřel nic z toho, co bylo nezbytné. Protože je jeho zákon vepsán do lidských srdcí, nemůže být nikdo omluven z toho, že Boha neznal a nemiloval jako nejvyšší dobro celého stvoření.
49. Při vnímání těchto tajemství jsem velice jasně a zřetelně viděla vznesené pohnutky, které přiměly Boha zjevit se a oslavit a které měly lidi pohnout ke chvále a uctívání velikosti Stvořitele a Vykupitele všech. Také jsem viděla, jak jsou lidé liknaví v uznání těchto povinností a ve splácení této laskavosti. Byla jsem také upozorněna na stížnosti a pobouření Nejvyššího, které vyvolává tato zapomnětlivost. Jeho Velebnost mi přikázala a vybízela mě, abych se neproviňovala takovou nevděčností, ale abych Mu obětovala chvály a nové písně a abych Ho jménem všech tvorů velebila.

- 50.** Ó nejvyšší a nepochopitelný Pane! Kéž bych měla lásku a dokonalost všech andělů a spravedlivých, abych mohla náležitě vyznávat a chválit tvou velikost! Uznávám, velký a mocný Pane, že tak ohavný tvor, jako jsem já, si nezasluhuje takové pamětihodné výsady jasného a vznešeného poznání světla tvé vznešené Velebnosti. Při pohledu na tvou velikost vnímám svou malost, kterou jsem až do této šťastné hodiny neznala. Neznala jsem také velikost a dokonalost ctnosti pokory, kterou je možné v tomto učení poznat. Nechci říci, že jsem si tuto ctnost již osvojila, ale také nemohu popřít, že mi byla ukázána jistá cesta, která k ní vede. Tvé světlo, ó nejvyšší Pane, mě osvěcuje a tvá lampa mi ukazuje cestu (Ž 119,105), takže vidím, co jsem byla, co jsem, a bojím se toho, čím se mohu stát. Ty, nejvyšší Králi, jsi osvětil můj rozum a roznítil mou vůli nejvyšším vznešeným záměrem. Ty jsi mě zcela přivábil, abych Tě hledala, a přeji si to sdělit všem smrtelníkům, aby mě nechali v míru, jako já nechávám je. „Můj milý je můj (Pís 2,16) a já (i když toho nejsem hodna) jsem jeho.“ Posilni, ó Pane, mou slabost, abych mohla k Tobě běžet, a když Tě dosáhnu, abych Tě nikdy nepustila ani neztratila.
- 51.** Tato kapitola je velice krátká a nevýrazná, protože i když by bylo možné na toto téma napsat mnoho knih, já toho nejsem schopná, protože nevím, jak se vyjadřovat, a jsem nevědomá žena. Mým jediným cílem bylo vysvětlit, jak byla panenská Matka v božské mysli před věky (Sir 1,4) formována a předurčena. To, co jsem viděla nad rámeček tohoto vrcholného tajemství, změnilo mé nitro a v tichém obdivu mě nutí chválit Původce takové vznešenosti a spolu s blahoslavenými volat: „Svatý, svatý, svatý je Jahve Sabaot.“ (Iz 6,3)